

Csomor Henriett

Te voltál az én csodám

Nem felejtelek el soha, Vendi

A könyv készült 2024. május 18-ától 2024. október 20.-ig

TARTALOMJEGYZÉK

01.Szegzárdi Nagy Vendel költő és író emlékére.

02 Bevezető

03 Még ne menj el, kérlek

04 Rád találtam

05 Patak fakad a világra

06 Nagyon hamar elkezdtem ragaszkodni hozzá

07 Reményt hoztál

08 Reményt adtál

09 Amikor együtt dolgoztunk

10 Hozzátok őt vissza nekem

11. Nagyon fáj a hiányod

12 Egyszer visszatér

13 Példaképem lettél

14 Irodalmi magazin

15 Hittel és akarással

16 Színpadi kép

17 Majd ha vak leszel, megérted

18 Ha tudtam, gyorsan segítetttem neki

19 Szív rejtekén

20 Árnyas lombú fák alatt

21 Az írás éltette

22 Születés- és névnapjai

23 Születésnapodra

24 Gyöngykoszorút lelked köré

25 Gyöngyszemem vagy!

26 Névnapi keringő

27 A te drága születésnapodon

28 Neved napja ünnepén

29 Hatvanhárom éve felragyogott egy csillag Születésnapodra

30 Szeretetem éltessen

31 Hatvannegyedik éved fényében

32 Találkozunk az örök végtelenben

33 Hatvanötödik születésnapodra

34 Szívem díszpárnáján
Drága Vendinek névnapján

35 Hatvanhatodik éved fényében

36 Gondolataim születésnapodon

- 37 Emlékül neved ünnepnapjára
- 38 Szeretett Barátomnak születésnapjára
- 39 A Te neved ünnepén
- 40 Egy csillag az égen
- 41 Harmatgyöngyétől fénylő virágcsokor
- 42 Igazgyöngy
- 43 Emlékezzem rád
- 44 Vendi válaszhai ünnepnapjaira
- 45 Nagyon féltem őt
- 46 Gondolatom te vagy
- 47 Fohász Istenemhez
- 48 Égő bánat szívemben
- 49 Nagyon kicsin múlt az öröme és a bánata
- 50 Szükségem van rád örökké
- 51 Vallomás
- 52 Bárhol és bármikor
- 53 Nem hagylak elveszni sohasem
- 54 Hozzátok őt vissza nekem
- 55 Fantasztikus tulajdonsága volt.

56 Sajnos többé nem éri fény kék szemeidet.

57 Szép szemeid

58 Boldog életörömödben

59 Nem érdemelted meg a nehezített keresztet

60 Nincs maradásom

61 Kezednek érintése

62 Az életem legnehezebb pillanataiban is velem voltál

63 Nem tudhatod

64 Egyszer

65 Vadvirágot szedtem

66 Mindent felülírt az élet

67 Utolsó napjaid

68 Nem adhatod már vissza

69 Miért vetted el?

70 A mennyek kapujában

71 Nincs megnyugvásom

72 Árva lettem

73 Semmi sem állandó

74 Lélekfonal

75 Mély fájdalom a hiányod

76 Az én csodám Te voltál

77 Soha nem engedlek el, Barátom

78 Mindent eltompít a fájó lelkem

79 Könnyek nélkül

80 Senki sem pótolhat téged Barátom

81 Temető csendjében

82 Az irodalom útján

83 Elveszek nélküled

84 Mindig itt vagy a szívemben

85 Elveszett kettőnk szép világa

Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

Szegzárdi Nagy Vendel

költő és író

emlékére.

Én nem tudok

tőled elszakadni.

Egy napja, hogy

örökre elmentél.

Akkora úrt hagytál

magad után,

iszonyatos fájdalom

nyomja szívemet, lelkemet.

Egyfolytában téged kereslek.

Gyere vissza, drága Vendi,

beszélj hozzám kérlek

úgy, mint még

az utolsó hétfői napon,

amikor távolról

fogtad a kezem, és

az irodalom útjára léptünk.

Ez éltetett téged igazán.

Feltettünk néhány szép

versedet az oldaladra.

Rekedtes hangodban

örömet hallottam.

Habár már halhatatlan vagy,
itt őrizlek a szívem rejtekén.

2023. június 14.

Megjegyzés: Drága Vendi 2023. június 13-án meghalt.

Bevezető

Ezt a könyvet azért írom, hogy legalább itt tudjam éltetni még drága lelki barátomat, Nagy Vendelt, író, költő, akinek a halála kegyetlenül megviselte érzékeny lelkemet. Egyszerűen képtelen vagyok elengedni, számomra ő egy csodálatos ember volt. Rettenetesen hiányzik nekem, minden nap zokogok érte, érzem, hogy „velem van szívem bársonyos szobájában”. Édesanyámon kívül ő fogadott el egyedül. Láthatatlanul megbízott bennem.

No de ne szaladjunk ennyire előre. Haladjunk csak szépen sorjában.

Ez a könyv ötlet egy éjszakai ébredés után született, amikor pár könnycseppet ejtek Vendiért Minden gondolatomban ott van, nagyon gyakran zokogás rázza lelkemet még az utcán is. Soha nem történt ehhez hasonló velem, pedig jópár szerettemet elvesztettem már. Utoljára édesanyámért zokogtam ennyit gyermekként a Pető Intézetben, mint most Vendiért. Alig kilenc és fél évet tölthettem Vendivel, de úgy, hogy sajnos sohasem láttam, csak bársonyos hangját hallhattam naponta. A hangja, és életmeséi lelkileg hatottak rám, úgyhogy senkinek joga nincs rám féltékenynek lenni. Én tudom csak, hogy kit vesztettem el, és ha szemeimben bánat tükröződik, könnyeim fürdetik arcomat. Soha többé nem találok Vendihez hasonlót e világon.

2024. május 18.

Még ne menj el, kérlek

Mikor e sorokat írom,
zokog a szívem érted.
Tudom, nagyon beteg vagy,
érzem, hogy szenvedsz.
Mielőtt elmentél a kórházba,
odaadtad életed, értékes
munkáidat, hogy őrizzem meg,
köztük a huszonnyolcadik
könyvedet is.
De én még nem vagyok
kész rá, hogy
egyik napról a
másikra örökre
elveszítselek.
Hisz Te vagy
a minden nekem,
akitől elleshetem
az irodalom szépségét,
az elszánt szorgalmadat,
a mindennapi küzdelmeidet.
Te akkor is képes voltál
megvigasztalni,
ha rosszalkodott a
számítógéped, és
kedvesen azt mondtad:
"Holnap majd jobb lesz."
Félelmemben ordít
a bánattól teli lelkem,
mint a vad sakál.
Nélküled kietlen
lesz ismét a világ
számomra.
Te vagy az egyetlen
édesanyámon kívül,

akihez kötődöm.
Nem tudok a
bársonyos hangod
nélkül meglenni.
Az egyetlen vagy,
akinél megértettem,
hogymég talán sohasem
láthatom,
mert aki
nem tud eljönni,
azt örökké kell várni.
S én visszavárlak
drága barátom.
2023. június 13.

Megjegyzés: Ez a legfájdóbb érzés a világon

Rád találtam

Abban az évben találtam rá Vendire, amikor meghalt Édesapám. 2013-ban, pont anyák napján, egy hét alatt ment el apukám tüdőrákban. Sajnos a tüdő műtétje során későn vették észre, hogy vérzik egy artéria.

Édesapám halálát nehéz volt elviselni, pláne úgy, hogy apai nagyanyám mindig róla beszélt. Magamban akartam tartani, és takarni ezt a fájdalmat. Úgy éreztem, hogy akkor jobb. Mama ezt nem értette meg, és csak beszélt róla. Nagyon dühített. Sokszor kiabáltam vele: „Hagyd már abba, nem látod mennyire fáj!”

Nagyon gyakran azt gondoltam, mindjárt hazaér a pincétől. Aztán nem így történt. Még most is látom abban a zöld nadrágjában, és a zöld piros csíkos ingében, ahogy bevittük a kórházba. Két pusztit adott az autónál, és elment. Eszeveszettül kiabáltam utána. „Apa ne menj el!” Nem is nézett vissza, csak

rohant. Anya azt mondta, potyogtak apám könnyei. Soha többé nem láttam őt.

Abban az időben borzasztóan ideges voltam. Sokat játszottam a számítógépen, farmoztam, facebookoztam, néha verseket olvastam a gyógyítók facebookján. Nagyon szerettem Nagy Vendel verseit, novelláit, és ízes történeteit olvasgatni. Egyik délután a munkahelyemen a Kakaspörköltjét olvastam. Annyira ízesen volt megírva, szinte számban éreztem pörköltje ízét, ahogy olvastam, nagyokat nyeltem közben.

Egyik este a gyógyítók facebook vezetője, Hajnalka, messengeren írt nekem, megkérdezte tőlem, hogy nem szeretném-e olvasni Nagy Vendel Megszólalok újságját? Sohasem olvastam számítógépen hosszabb ideig. De még azon az estén írtam Vendi címére, gondoltam megpróbálom, nem vesztek vele semmit. Ennyit írtam neki.

„Tisztelt Uram! Szeretném kérni újságját. Köszönöm: Csomor Henriett.”

Alig telt el két perc, és írt egy bemutatkozó levelet, amelyben leírta, hogy sajnos nem lát. Az újság szerkesztése a napi elfoglaltsága huszonnégyszerében. Mellette verseket, novellákat ír. Nagyon megfogott az őszintesége, a közvetlensége, és kedvessége. Nagyon szerethető ember volt. Az első estén én is megírtam, hogy oxigénhiánnyal születtem, és a központi idegrendszerben a mozgásszervet érte a sérülés. Harminchat éves koromig labilisan, de önállóan jártam. Most toló kocsi vagyok egy csípőműtét miatt. Attól a naptól kezdve soha nem voltam egyedül, sokat leveleztünk, egyetlen pillanatig nem hagyta, hogy magázzam, bácsizzam. Azt mondta, hogy a Vendi bácsival csak megsértem.

Ötvenkilenc éves volt Vendi, amikor megismertem, s én harminckilenc voltam. Akkor még Henikének szólított, mert azt mondta, negyven alatt még gyerek vagyok.

A munkahelyemen is leveleztünk, szinte szállt az idő ilyenkor. Mindig tudta mikor jön értem a sofőr. Télen tíz perccel előbb elköszöntem tőle, mert a nagykabátot nehezen veszem fel. „Szia Drága Vendi, otthonról írok.” A végére mindig oda írtam: Szeretlek. Eleinte este tízig írogattunk egymásnak. (Olyan felkavaró ezt írni, más részről meg jó rá emlékezni.) Rövid idő alatt sok mindent megtudtam az egészségi állapotáról. Vendi cukros volt, vacsora után beadta magának az inzulint. „Nem fáj?” kérdeztem, „Már megszoktam.”, válaszolta keserűen. 2002-ben az egyik szemére vakult meg, amikor leszakadt a retinája, majd 2008-ban a másik szemére vakult meg.

Egy nap azt írta nekem, hogy felhív skypon este. „Örülök neki, csak ne ijedj meg a hangomtól kérlek, mert nem szeretnék elveszíteni. Nagyon megszoktalak már.”

Este felhívott, és nagyon kellemes, csodálatosan meleg hangja volt. A beszédemet is nagyon szépen megértette, mert odafigyelt rám. Nem akart fárasztani a beszéddel. „Nem fárasztasz Vendi, hidd el kérlek.” Ezután minden nap felhívott. Végre nyugalmat éreztem, és hatalmas nagy öröm öntötte el a szívemet, hogy rátaláltam.

Patak fakad a világra

Pont akkor jöttél, mikor a legnagyobb
szükségem volt valakire.

Kizökkentettél a mindennapok
ádáz küzdelmeiből, mikor
már lelkem nem bírta
elviselni a vívódást.

Szívemhez szóltál,

s repítettél egy szép világba,
hol a szeretetből
patak fakad, s olyan messze
hömpölyög, hogy érezni lehet.
Fehér vadgalambok félelmeimet elvitték.
Szívem csitul, többé nem háborog,
mert tőled tudja már,
élni csak szépen, s szeretettel érdemes!
A többi mind csak küzdelem, s felesleges.
2014. április 29.

Nagyon hamar elkezdtem ragaszkodni hozzá

Egyszer megkérdezte tőlem, miért nem írom le a beszélgetésünket, amit szóba elmeséltem neki. „Mert várlak téged, szeretem hallani a hangodat.”, válaszoltam neki. „Írd le nekem!”, kérte, tudta, hogy képes lennék novellát írni, mert a Ne sajnálj című élettörténeti könyvemet már olvasta. Azt mondta, végig sírt az egész könyvemet, s jó, hogy csak hallgatta, mert a könnyein át nem látott volna olvasni. Ő nagyon odaadó ember volt, és inspirált engem az írásra. Megfogadtam a tanácsát, és ha ihletem volt írtam, és segíteni is tudtam neki. Nagyon hamar elkezdtem hozzá ragaszkodni, ő volt az én aranyszívűm, aki sohasem kételkedett bennem, hogy más dolgozik helyettem. Egy újjal gépelek, s tudta, hogy magam csinálom mindent a számítógépemen. Nagyon jó emberismerő volt. Egyedül őt engedtem magamhoz közel. Egy

percig sem érdekelt, ha dolgoztunk, hogy nem lát. Elmondtam neki mit csinállok. Persze érzékenyen érintett a vaksága. Mindig azt mondta, nem szereti, ha sírok miatta.

Vendi nem szerette, ha túl személyesen írok róla, ezt meg kellett értenem. Úgyhogy a róla szóló novellámat kissé átdolgoztam, de én tudtam, hogy ő az én arany szívűm.

Reményt hoztál

Magába roskadva ült a lány. Olyan kilátástalannak vélte helyzetét. Három év telt el a csípőműtét óta, amely nem volt egyszerű. Feszis izomzata miatt protézist nem lehetett beültetni, ezért görstön műtétet hajtottak végre. Ezt csinálják az öregeknél is. Négy centit vágtak le a fermurfejből, az inak, s az izmok tartják össze lábát. De még mindig nem tudott egyedül mozogni úgy, mint előző életében. Többé nem volt szabad annyira sem, mint azelőtt. Iszonyat volt neki az érzés, hogy már az udvarba sem tud kimenni sétálni, s a házban sem tud mozogni az átkozott tolókocsija nélkül. Becsapottnak érezte magát. Orvosa is azt mondta, hogy a műtét után kissé könnyebb, s lassan a járása is fejlődésnek indul. Tudta, hogy nehéz lesz, mert mozgássérültként jött a világra. A központi idegrendszerében a mozgásszervet érte a sérülés, s most a négy kerék helyettesíti a lábát. Naphosszat tornázott, keményen kínozte magát. De mikor a járásra került a sor, valósággal megdermedt a félelemtől. Szinte fürdött az izzadságában igyekezetétől. Bármennyire is igyekezett, lábai nem vitték. A két piros, háromlábú bottal egymaga csődöt mondott. Az ágy közötti négy-öt lépés is egyedül szenvedés volt.

Édesanyja mindennap türelmesen járt vele. Háta mögött követte lányát, néha kicsit lemaradt, hogy megnézze, mennyit halad egyedül. Mikor észrevette, hogy nincs a háta mögött, összerezzent félelmében.

Az anyák mindig a lehető legjobbat akarják gyermeküknek, s mellettük állnak a gyalázatos időkben is. Akkor is, ha nagyon nehéz nekik, s könnyeiket elfojtva küzdenek. Tehetetlenségében zokogott, s gyakran kérdezte édesanyjától, hogy miért maradt életben, mikor meg akart halni? Ő már elfáradt, s remélte, hogy meghal harminchat évesen. A műtét reggelén mély nyugalommal, s szeretettel elkészönt Édesanyjától, leplezve vágyát előtte. Betolták a műtő elé. Míg várakozott, kinézett az ablakon, fel a magas égre. Kék égen báránnyfelhők úsztak, az egyik felhőnek olyan alakja volt, mint neki.

Összehúzta magát, akárcsak ő, a fájós lábát felhúzza tartotta, s imádkozott: "Édes Istenem, kérlek, segíts meghalni, sokat szenvedtem már e földön. Nincs értelme az életemnek, hagyd, hogy elmenjek. Kérlek vigyázz az én drága Édesanyámra! Köszönöm."

Látod anya, még ez sem sikerült, pedig a tervem volt. "Kislányom, Istennek terve van veled, légy nyugodt, s türelmes, menni fog a járás, hidd el!"

Úgy érezte, senki nem érti meg. Álmaiban önmagát látta, ahogy könnyedén járkál az utcán, akár mások. Nem akart felébredni, hiszen álmaiban élt csak igazán. Szenvedés volt neki a valóság, ráadásul kövér is lett a nem-mozgástól.

Minden ruháját kihízta, gyorsan felszöktek rá a kilók. Édesanyja szép ruhákat varrt neki. Egy ruhapróba alkalmával a tükörben szembesült önmagával. Az alig negyven kilós sovány lányból, csúnya, húsz kilóval nehezebb tükörképe nézett vissza rá. Dühében vörös lett arc., „Mától kezdve fogyókúrázni fogok!” - mondta határozottan. A kilók elviselhetetlenül lassan mentek le róla.

Egész élete a bizonyításról szólt, és most megbukott, elvesztette önbizalmát. Mindenki többet akart tőle, hogy talpra álljon. „Hiába kiabáltok, s hajtotok, nem fog menni.” A vonat elment előtte, s képtelen rá felugrani. „Hagyjatok, mindent akartok, de a lelketem egyikőtök sem érti meg.”

Novemberi este volt, felgyúltak már az utcai lámpafények. Egy e-mailet kapott, valahonnan a távolból. Nem szánt neki nagy jelentőséget, de kedves volt a levél hangvétele. Így hát írt a szerény aranyszívű embernek, aki nagyon lekötötte a lányt, s naphosszat leveleztek. Fellegekben járt, a szívébe öröm költözött, valaki foglalkozik vele, annak ellenére, hogy már tudja, mi a baja, s nem fordul el tőle, hanem itt maradt. Olyan gyönyörű volt ez az időszak, mintha patak fakadt volna a világra.

Nagyon félt, hogy elveszíti Aranyszívűt, aki a világot jelenti neki. Ezért a lány elmondta, s megkérte, hogy ne ijedjen hangjától, mert rosszul beszél.

- Mért mondod ezt nekem? - kérdezte. Szomorúsága átsütött a monitoron.

Nagyon sajnálta a lány Aranyszívűt, hullott a könnye, úgy írt neki. „Nagyon megszoktalak már, s belehalnék, ha elveszítenélek a hangom miatt. Máshol nem érdekel, hogy hogyan reagálnak az emberek a hangomra, de te már nagyon fontos vagy nekem. Kérlek, bocsáss meg nekem drága Aranyszívű.”

Többé nem fedte titok hangját, mert egy este Aranyszívű felhívta. Örült a lány, izgalom volt hangjában, de érezte, hogy Aranyszívű mindent megértett beszédjéből. Nagyon hálás volt Aranyszívűnek, hogy felülmúlhatatlan örömben részesítette. Ő volt az egyetlen, aki látatlanul megértette, s nem ismételte a szavait. Nagyon tisztelte, s felnézett Aranyszívűre, tanította s beszélgettek. Amellett, hogy Aranyszívűnek rengeteg irodalmi munkája van, mindig szakít időt, hogy beszélgessen, bárszonyos hangjával mély nyugalmat ad a lánynak. Mintha távolról is fogná, a kezét, ő pedig kapaszkodik belé, úgy ragaszkodik hozzá. Aranyszívűjét örökre szívébe zárta. Bárhová is megy a lány, gondolatban mindig vele van, hogy enyhítse hiányát. Gyakran kimotorozik az erdőbe, madarak csicsergését, s a kispatak hömpölygését hallgatni.

Sanyarú sorsáról írt egyszer Aranyszívű. Könnyekig hatották a megrázó, keserű, szép sorok. Sosem tudott a lány beszélni

róla, csak szívéig, lelkéig áthatották az ő Aranyszívűjének fájdalmas sorsai. Nagyon-nagyon hálás, hogy Aranyszívűje él, és megismerhette. Elszántságának köszönhetően képes volt új terveket szőni, s megvalósítani. Új értelmet kapott élete, szívével és lelkével dolgozik. Aranyszívűvel örömet ad másoknak.

A legszebb fényt Aranyszívűje jelenti számára. Könnyek gyűlnek két szemében, ha Aranyszívű körül forog gondolata. Halk szavait hallja, ahogy türelmesen óvja és segíti. Olyan más volt, emlékszik vissza, áthatották gondos, féltő szavai. Elkezdtek leomlani a félelem falai, elképzelte, mennyire örülne Édesanyja, ha még egyszer valahogy járn tudna. Az sem lenne nagy baj, ha csak lakáson belül mozogna. Érezte s tudta, hogy Ő már többé nem tud úgy járn, mint előtte. A csodák csak a gyermekek szótárában léteznek, de az Ő állapotában nincs. Sarokba dobta a piros botjait, mintha soha többé nem kéne. Újra elővette a kiskerekű járókeretet, minden erejét összeszedve felállt. Lábai remegtek az izgalomtól, vagy egy kis félelemtől, nem tudja már. Csak azt tudta, és érezte, hogy az Ő Aranyszívűje itt van vele szíve rejtekében. Ha a lélek elkezd gyógyulni, sokkal könnyebb lesz összpontosítani a sérült területre. Meg szeretné mutatni, hogy képes lesz mozogni. Sokat hallja a lány ezt a mondatot, aki egyszer tolókocsiba kerül, annak már teljesen mindegy. Ebből már úgyszincs kivezető út, élsz, amíg élsz, a kutya sem kíváncsi rád. Pláne az úgymond egészséges emberek szava járása, mit sem érdeklí őket, hogy a sérült érti-e vagy nem. Esze ágában sincs efélékre gondolni. Elkapta a vezérfonalat, jól tudta, addig kell ütnie a vasat, amíg forró. Megkapott minden lelki, s fizikai segítséget, hogy újra megérezze, milyen járn. Három év rengeteg idő, ha most nem teszi meg, akkor talán soha nem jár egymaga.

Ült a tolókocsijában, járókeretét maga elé tette, s megfogta. Aranyszívűjébe kapaszkodott, itt vagy velem, suttogta, mintha hallaná. S elindult az első nagy önálló útjára, amely a nagyszobát és nappalit jelenti. Édesanyja meglepődött, amikor először kísétált elé, szeme könnyben úszott. A lány elmondta törekvő erejének történetét. Édesanyja nagyon hálás volt a

segítőkész

embernek.

Naponta négy kört tesz a lakásban. Vannak napok, mikor lábain erősebb a fájdalom, ilyenkor is sétál, csak kevesebbet. Izomzata erősítése céljából ötvenet guggol, s szobabiciklizik. A napi torna, amit kitűz maga elé, az mindig megvan. A frontokra nagyon érzékeny, s ez nagyban befolyásolja mozgását. Nagyon hosszú és rögös volt az út, amíg idáig elvezetett. Nagyon hálás az Édesanyjának, aki mindvégig vele van, s ápolta.

Egészen fiatalon kezdett írni verseket. Sosem tanulta a különböző versformákat, nem tudta a szavakat rímekbe szedni. Mégis írt, olvasókönyvekből elleste a nagy költőktől: a versszakokat számozzák, ő is így írt. Számára az írás egyfajta lelki örömet jelentett, noha sokáig csak az íróasztalának írt, mert a közösségi oldalakra feltett verseket mindig kritizálták helyesírása miatt. Úgy érezte, nem értik meg. Gyakran okoztak neki lelki fájdalmat.

Aranyszívű változásokat hozott szellemi életében is. Ő volt, aki rájött verseinek lényegére. Végül is elfogadta a különleges verselést, mert látta, hogy lehet tanítani, inspirálni a szebb és jobb szavak formálására. Gördülékenyen magyarázta a hibákat, csak oda kellett figyelni a tanítására, s az ember máris értette, hogy mi a szabadvers.

Ő olyan, mint egy jó tanár, örül és megdicsér, ha látja verseidben a tanultakat. Rengeteg lelki erőt kapott tőle, s ez megmutatkozik az írásain is. Verseiből mára már eltűntek a versszakok közti számozások. Verseit különböző közösségi oldalakra felmeri tenni. Aranyszívűnek köszönhetően eddig öt könyve jelent meg a MEK elektronikus könyvtárában. Ha ő nem inspirálja, talán sosem kerülnek könyvei a könyvtárba, amely egy életrajzi kötetet, s négy verses kötetet őriz.

Aranyszívű az egyetlen, aki segíti, s elindítja az irodalom útján. Mindaddig gyönyörűnek tekint a világra, amíg Aranyszívű jelen van mindennapjaiban.

Hálás szívvel, s tisztelettel, gondol az Ő Aranyszívűjére, aki rengeteg lelkiert adott neki, s a legnehezebb időkben is mutatott egy szebb világot, amelyben feledtette a gondjait. S a végén álljon itt egy vers hálája jeléül, amely szívéből szól.

Reményt adtál

Eljöttél hozzám, mikor a
legnagyobb szükségem volt rád.
Kilátástalan voltam, azt se
tudtam, fogok-e járni valaha még.
Ostoba műtét, mely csak a
fájdalmamat enyhítette, de
a járás nem jött vissza.
Hiába volt a sok gyógytorna, s
hiába kísért anya járás közben,
s buzdított: menni fog egyedül is!
Akkor se ment, csak gyötrődtem,
vert a víz félelmemben, s
egy lépés sem ment egyedül.
Csak vergődtem, mint a hal a parton.
Dühödten kiáltottam: vágta volna
le az orvos a lábam!
Semmire sem jó ez már.
Miért kell ennyit kínlódnom?
Könnyebb lett volna inkább a halálba mennem.
Álmaimban láttam menni magam,
megőrijtett a csalfa illúzió.
Reményvesztett voltam,
s te reményt adtál, pedig alig ismertél.
Sosem láttuk egymást.
Törődtél velem, olyan más lett minden!
Lelkem gyógyulni kezdett!
Szavaid sokszor szívemig hatottak,
s megmutattad merre, hogyan tovább,
sohasem sürgettél.
Szívedet adtad, s én szívembe zártalak.
Pedig oly távol vagy, s mégis oly közel.
S elvittél egy szebb világba, az irodalom világába,
ahol csend, nyugalom honol.
Lassan, nagyon lassan felkeltem és elindultam.

Avval a hittel, s erővel, amelyet
szívembe, s lelkembe ültettél.
Hálás szívvel köszönöm, amit értem tettél.
Könnyeim lábad elé gurulnak számtalanszor.
Messzi távolból is érzem, erősen fogod kezem.

2017. szeptember 12.

Amikor együtt dolgoztunk

Távolról megfogta kezemet, és azt mondta nekem, elvisz egy szebb világba, az irodalom útjára. Hol csak az agyunk számít, a fizikai lét eltölpül. Én Vendibe kapaszkodtam, és hagytam, hogy magával vigyen. Venditől rengeteget tanultam, miközben segítettem neki. Az első nagy feladaton magam is meglepődtem, rábízta a Tűzködomb szerelmesei című könyvének részeinek javítását. Számára fontos volt, hogy olvasói elé hibátlanul kerüljenek regénye részei.

Vendi jaws program segítségével írt, olvasott, mióta megtanult számítógépezni. Tíz ujjal írt, olyan gyorsan, ahogy beszélt. Ő egy nagyon precíz ember volt, ha hibát ejtett írásaiban, az mindig nagyon elkeserítette. A kis és a nagy betű váltását nem mondta a jaws program. Tudom, mert skypon keresztül mindig meghallgatatta velem írásait. Nagyon nagy élményeket adott nekem Drága Vendi, amiket nem lehet feledni. Amikor kész voltam egy rész javításával, azt mindig elküldtem neki. A levél tárgyba mindig beírtam neki, hogy megtalálja a javított rész. (Istenem, annyira hiányzol nekem Vendi!) A Vendivel eltöltött évek, meghatározó lett életemre. Számomra ő mindent jelentett. Néha úgy gondolom, sohasem heverem ki az elvesztését. Csak sírja mellett lelek egy kis nyugalomra.

Ausztráliába is el akarta juttatni a Megszólalok művészeti újságját. Ezért megkerestem neki az ausztráliai rádió email

címét.

Vendi nem csupán újságját juttatta el Ausztráliába, hanem verseit is felolvasták időközönként a Rádió Mozaik Syndniben. Kilenc és fél éven át minden vasárnap belehallgattam a műsorba, ha felolvasták a versét. Akkor letöltöttem, majd sound forge nevű programmal megvágтам. Mivel youtube-ra még nem tettem fel soha, így előre megtanultam azt a részét is. Nekem az első riportja nagyon megható volt. Amikor Ilosvay Gusztávék Magyarországon nyaraltak, és elmentek Vendihez, hogy felvegyék a riportot vele. Vendi hangja sugárzott az örömtől, ki lehetett hallani, hogy mennyire boldog. A fényképeit a vakoda (így hívta a helyet ahova járt vak sorstársaihoz) weboldaláról töltöttem le, és eltettem magamnak. Nagy öröm volt számomra látni. Sokszor megsirattam, amikor megsimogattam a fényképeit, s óvatosan külön-külön a lezárt szemeit. Amikor a videóra képet kerestem, mindig megbeszéltük, melyik fotóját teszem fel. Ha kész lettem, elküldtem neki a linket. Vendi a műsort nem győzte hallgatni még odaér a riportjához vagy a verséhez. Sajnos nem tudott belepörgetni az adásba. A linket meghallgatása után elkészítette nekem, hogy tegyem fel a facebookjára és hetven oldalra, ami együtt felvettünk. Olvastam neki az oldalak címét, ő meg eldöntötte, hogy felvegyük-e, vagy nem. Mindig felnéztem rá, és nagyon büszke voltam Vendire. Nagyon érzékeny ember volt, szerette volna, ha az emberek elhiszik, hogy ő csinál mindent. Azt mondtam neki, hogy a háttérben maradok, és segítek neki, nyugodjon meg. Éreztem, hogy erre van szüksége. Egy idő után én lettem a könyvtárosa, az összes fekete-fehér újságját átküldte nekem, hogy tegyem el. Ha eljött a hónap 15-dik napja, az elmúlt évi újságját hordta ki négyszáz email címre, az új, és a régi olvasóinak is lehetőséget adva, hogy szemezgessék a tavalyi újságot. Mindig a keze

alá dolgoztam, átküldtem neki a fekete-fehér újságját, így nem kellett keresgélnie a gépén. Én pedig a színes újságja linkjét tettem fel neki a hetven facebookra. De előbb mindig leellenőrizte, hogy jól csináltam-e meg a linket. Néha csurom vizes lett az inge, mert nem engedelmeskedett neki a levelezője. Ő valami nagyon egyszerű levelező programot használt. „Ne idegeskedj Vendi kérlek, az csak árt neked.” - mondtam neki. „Küldjél te is csak újság linket, hátha a többi nem látónak jobban be van állítva a számítógépe és tudják olvasni a színes újságodat.” Több évig tudta így küldeni az újságját, csak neki nem sikerült a színes újságját olvasni. Rosszul lehetett beállítva a gépe. Ha új szerző jött magazinjához, és képet is küldött magáról, azt kín keserves volt neki kívánnia, míg otthon segített neki valaki leszedni. Nagyon a szívére tudta venni, bánatosan megkérdezte, hogy nem tudnék-e neki segíteni. „Csak úgy, ha megadnád a leveleződ címét, és jelszavát.” - válaszoltam neki.

Rengetegszer sírva hívtam fel, hogy mi a baja, miért nem jön. A legkegyetlenebb az volt, amikor két hétre elvitte a gépét a szerelő javítani. Tudta, és érezte, mennyire ragaszkodom érte. Megkért, hogy ne sírjak, mert neki is rossz. Én azt az egy hetet kegyetlen rosszul viseltem. Körülbelül úgy, ahogy versemben leírtam, vagy még rosszabbul.

Hozzátok őt vissza nekem

Zokogva kereslek,
sötét ösvényeken haladok.
Érted dúdolom bús dalom.
Nem tudom merre járok,
csak szaladok, hogy
enyhítsem gyötrő bánatom.
Gúzsba köti lelkemet a fájdalom.
Rajtam ül a félelem, mert
nem hallhatom bársonyos hangodnak
simogató szavait.
Nem hagyhatom elveszni
gyönyörű gyémántom.
Kihunytak belőlem a fények,
mintha minden elveszett volna,
amely kedves volt nekem.
Egy kicsit belehalok mindennap.
Egyetlen vágyam,
megtaláljam fénylő csillagom.
Rettenetes a hiányod!
Gyere vissza Kedves,

rád várok!

Hozzátok őt nekem vissza könyörgök.

Ne szóljatok, vérzik a szívem, mintha
rózsa tüskéi bökdösnék.

Inkább hagyjatok egymagam egy sarokban.

Emlékeimbe merülve örökké velem vagy
szívem rejtekén.

2017. július 22.

Nagyon fáj a hiányod

Vánszorog az idő, mióta elmentél.

Csak vonszolom magam
a hétköznapiakban.

Hiányzol, nagyon hiányzol.

Az élet feléd görgetett,
s egy csapásra elvett tőlem.

Nem bírom ki nélküled.

Zokogok, elviselhetetlen
itt legbelül a fájdalom.

Gondolataimban hozzád beszélek.

Ne félj, veled vagyok!
Vigyázok rád!
Gyere közelebb,
nem kell, hogy beszélj,
hisz egyfolytában hallak.
Csak ölelj át, kérlek!
Szívem köré fonom kezem.
Picit megnyugszom, itt vagy
velem, érzem.
Gyönyörű arcod magam elé képzelem.
Amíg élek, visszavárlak.
Bennem él drága szívednek minden
sóhajtása, s lelkednek
tisztá tükre, melyet
feledni nem lehet.
2014. július 26.

Egyszer visszatér

Csitulj szívem, ne zakatolj
olyan nagyon bánatomban,
mert beleőrülök a fájdalomba.
Kegyetlen az élet, pillanatok alatt
elveszíthetem azt, aki kedves számomra.
Lassan múlnak a napok,
hetek, s hónapok.

Bársonyos, édes hangját
többé nem hallhatom.
Elment, szépen, csendben,
nagy űrt hagyva maga után.
Nélküle megint elvesztem,
s a helyemet sem találom.
Futnék, hogy feledjem,
de őt nem lehet elfeledni,
abba bele is betegednék.
Legkeményebb időkben is
velem volt.
Egyetlen percre sem hagyott el.
Szép szavain repített,
úgy vitt előre.
Tudom, hogy egyszer visszatér.
Hiánya mintha ólom súlyaként
nehezedne rám.
Kalitkájából kiengedem
dalos ajkú kis madaram.
Utoljára tenyerembe veszem.
Könnyeimmel küszködve arra kérem:
repülj el hozzá madárkám,
óvjad, s vigyázz rá.
Göröngyös útján kísérd halk lépteit.
Percre se hagyd magára,
ha látod hogy szomorú,
ülj mellé, s vigasztald
úgy, mintha én lennék mellette.
2019. január 27.

Példaképem lettél

Nem is olyan rég,
csodálatos volt a ráeszmélés.
Drága költőm gyönyörű verseit
olvasva elfog a büszkeség.
Olyan szép volt a rádöbbenés,
s a felismerés.
Szívem reszketett, és könnyek
szöktek szemembe örömömben.
A példaképem lett
kitartó szorgalmával, s türelmével.
Az egész világ olvassa
irodalmi gyöngyszemét.
Benne látom az örök
elszántságot.
Sosem hagyja el panasz ajkát,
pedig ezernyi gond állja útját.
Ő csak törekszik a szépre, jóra.
Oroszlán erő rejtőzik benne.
Sosem adja fel küzdelmét,
még ha meg is torpan.
Büszkén felnézek rá,
mert ő az én példaképem.
Istenem, engedd meg kérlek, hogy
drága kis szíve örökké éljen.
2017. március 10.

Irodalmi magazin

Elmondom nektek:
ha engedelmeskedik neki
ősrégi számítógépe,
akkor már éjfélkor
kinyílik számára a világ.
Szorgosan szerkeszti
tizenegy évvel ezelőtt
megálmodott Megszólalok
irodalmi magazinját.
Hónapról hónapra
önzetlenül kézbesíti
az internet segítségével
friss magazinját.
Feladatát missziónak tekinti.
Néhány kedves szónak
is tud örülni,
ha munkáját dicsérik.
Kék szeme rég nem látta
az aranyló napnak sugarait.
Istenem, pedig hogy szerette
a világ értékeit megcsodálni.
Sajnos, mára már csak
verseiben színesek a képek.
A címlapon nem véletlenül
látható kéz, s fül.
Jelentése olyan egyszerű:
e magazint nem látók is
olvashatják, akadálymentesen.
„Mindennek az a vége,
veszi a lapot,

aki olvassa a lapot.”

2021. augusztus 11.

Hittel és akarással

Életem során kevéske olyan emberrel találkoztam, akire akkor is emlékezni szeretnék, ha valami folytán eszemet veszteném. Pár éve ismerem csak Nagy Vendelt, aki születése óta Szekszárdon, Tolna megyében él.

1970-től kezdett el írni. 2014-ben hatvan évesen volt az irodalmi munkásságában eltöltött negyvenedik jubileumi éve. Ifjúkori verseskötetét, a Lila Madonnát sikeresen kiadatta. A Tolnai Népújságban, és más helyi lapokban jelentek meg különböző írásai. Aztán számos megyén keresztül trabantjával, hajnaltól kora estéig újságot hordott. Szakmájában épületgépészként dolgozott, majd szakoktató lett a szekszárdi középiskolákban, az ipari szakiskolában, és egy másik műszaki szakközépiskolában. Közben csőszerelőként, magánvállalkozóként is tevékenykedett az ország egész területén. Szabadidejében a dimbes-dombos sárga löszfalak közt dolgozott tanyáján, a családi szőlőben. Fáradtságos munka ellenére, ő örömmel, s élvezettel művelte szőlőjét, s nevelte gyümölcsfáit.

Verseiben gyakran kitűnik a föld szeretete, alázata, s odaadása. A kemény munka ellenére úgy ír róla, hogy az embernek kedve támad dolgozni.

Ha ideje és ereje engedte, még este rajztábláján rögzített papíron, gyöngybetűivel szép verseit írta.

A hetvenes évek közepe felé, egy irodalmi pályázat alkalmával megírta a FUK indulót, amellyel első helyezést ért el. Akkoriban a rádióban hallható volt.

Nagyon szeretett világot látni, de erős honvággal küszködött, és három nap után mindig haza hozta a honvágya.

Nagyon szereti a történelmet, rengeteg várat és csatateret látott. Királyok, s királynők arcát emlékeiben megőrizte. Később verseiben meg is írta Attilát, Gizellát, s még sok történelmi személyt, számtalan történelmi eseményt. Sajnálattal veszem,

hogyan nem lett történelemtanár. Kimagaslóan, érthetően magyaráz, vele élmény lett volna a történelemóra.

Tíz éve, cukorbetegsége szövődménye okán teljesen vakká vált. Élete teljesen megváltozott. Néhány nagyon kemény év telt el, míg felül tudott kerekedni szörnyű tragédiáján.

Kétezer tíz után elkezdett ragyogni a nap felette, miután tíz ujjal megtanult számítógéppel írni. Felülmúlhatatlan akaraterejének köszönhetően, önerőből létrehozta a „Megszólalok” művészeti irodalmi magazint, amelyet akadálymentesen, vakok is olvashatnak. Az immár nyolcadik éve működő ingyenes újságot az egész világon ismerik. Esélyt adott magának, hogy meg tudjon jelenni valahol. Mióta beteg lett, igencsak elfelejtették, s lépnie kellett, hogy verseivel és prózáival újra bekerüljön a köztudatba.

Egész élete a segítő szándékáról szól. Újságja megjelenésével egyre több sorstársat ismert meg, sőt volt olyan sorstárs, akit buzdított, hogy fessen, és azóta fest. Nem csupán sérültek, hanem egészségesek is alkotnak újságjában. Neves festők, szobrászok, képeikkel, szobraikkal díszítik újságja oldalait. Személyében megismertem az önzetlen segítségnyújtást. Korlátjai ellenére törődik embertársaival, ha nem is személyesen, de a Skype segítségével napi szinten kapcsolatot "épít", lelkiert ad a bajban. Nem zárkózik el a nehezen beszélő emberektől, ahogyan mások teszik. Jómagam nehezen beszélek, ő mégis képes megérteni engem, mert odafigyel rám. Segíti, s terelgeti az eltévedt embert, megmutatja mire lenne képes, ha elindulna az úton. Ha írok valamit, s az gyengébben sikerült, értő elgondolásával, kérdéseivel tovább gondolkodtat, melynek célja történetem folytatása.

Tőle tanultam a szabadverselést. Ő az egyedüli, aki foglalkozik velem. Azóta folyamatosan írok, és lehetőséget kaptam tőle, hogy havonta megjelenjek a „Megszólalok” irodalmi újságjában. Nem csupán szellemileg hatott rám, hanem egészségileg is. Azonkívül, hogy születésem óta mozgássérült vagyok, volt egy komoly csípőműtétem, s nagyon sokáig a rehabilitáció ellenére sem tudtam mozogni, mert féltem, hogy elesek. A gyógytornászok nem jöttek rá, hogy nem csupán fizikai, hanem lelki segítségre is szükség van.

Nagy Vendel látatlanul felismerte, s óvatosan, naponta mindig közelebb segített lelkileg az újra önálló járáshoz. Hosszú hónapok teltek el míg felálltam, s rágondolva, egyedül megtettem pár lépést. Más sorstársaknak is hasonlóképpen, és odaadóan segít.

Nagy Vendel az az ember, aki munkássága során összefogta a sérült, s egészséges embereket, örömet, reményt adva a rendszeres megjelenéshez. Arra is figyel, hogy a látók számára élvezhetőbbé tegye újságját. Volt egy év, augusztus huszadikára betette újságjába a tűzijáték linkjét. Ő sokkal többet lát, mint mi látók, képes az embereket elkápráztatni természeti verseivel, vagy bármivel, amiről éppen írni akar. Újságját kitartó szorgalommal, s alázattal írja. Akkor sem panaszkodik, ha a technika ördöge ezer akadályt görgeszt útjába. Ő csak töretlenül, s kitartóan dolgozik, ha engedelmeskedik neki öreg számítógépe. Mit sem sejtene olvasói verejtékes munkájáról, s küzdelmeiről.

A világ számos pontjára, küldi újságját. "Ahogy a nap felkel, s bekapcsolod a számítógépet, az újságját havonta egyszer napra pontosan megkapod." Töretlen munkáját missiónak tekinti. Nem törődik vele, hogy fáradtságos munkája megfájdítja hátát, s csuklóját, csak teszi a dolgát, amíg az odaadó szíve dobog.

Nagy Vendel írásain keresztül tanítja, segíti, elgondolkodtatja, jó útra tereli embertársait. Nálánál odaadóbb személyt nem ismerek. Jelenléte ajándék számomra. Töretlen szorgalmának, s kitartó erejének köszönhetően újabb, és újabb versformákat talál ki magának. Manapság az újságírás mellett könyvírással is foglalkozik. Közel ezer versét, novelláit, s dalait digitalizálva, rendszerezve dolgozza fel, s jelenteti meg könyveit a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Tizenhét könyvét vakok is olvashatják, mert akadálymentes formában készült. Nagy Vendel munkásságával, s írásaival színessé teszi az irodalmat, szerető emberek életét.

Nagy Vendel ünnepek alkalmával fel szokott lépni a szekszárdi vakok és gyengénlátók programjain, ahova tíz éve jár.

Sorstársai örömeire elszavalja gyönyörű verseit. Alkalmanként lehetősége nyílik, hogy Szekszárdon a Béla téren a szüreti

fesztiválon felléphet a színpadon, s átható érzéssel szavalja verseit.

Évekkel ezelőtt felkutatta az internet segítségével az ausztráliai magyar rádiót, amelyet a kint élő Ilosvay Gusztáv és neje, Ilosvay Egyed Katalin vezet vasárnap délelőttönként. Itt elfogadták, s szeretik verseit, riportokat is készítenek vele, mert kíváncsiak munkásságára. Néha elhangoznak versei a rádióban, amit Vendel megőrizve feltesz a Youtube-ra. Közel száz hangos versét hallgatják az érdeklődők, ha beütik Nagy Vendel nevét a keresőbe. A végén csak annyit szeretnék mondani Nagy Vendelnek: amíg lehet írjon, mert ez élteti, s soha ne adja fel, tanítsa még az embereket nagyon sokáig. Egyszer talán felfigyelnek rá, s elismerik a huszadik század, s a jelen kortárs írójának és költőjének, hogy még tudjon örülni az elismerésének.

Nagy Vendel tavaly ARANYBOT KÜLÖNDÍJBAN részesült.

A magam részéről szeretném ajánlani a JÓ EMBER DÍJRA NAGY VENDELT.

Tisztelettel meghajlok előtte, és büszkén felnézek rá.

Írásait megtalálják az interneten megjelenő Megszóalok magazinjában, és a MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN is, de nevét beütve a keresőbe, sok találat jelenik meg az érdeklődőnek. A legutóbbi két könyvét ezen a linken olvashatják.

<https://mek.oszk.hu/18900/18915/>

<https://mek.oszk.hu/18600/18670/>

Erre a linkekre rákattintva olvashatják Nagy Vendel színvonalas újságját:

www.megszolalok.blogspot.com/

www.muveszetimagazin.blogspot.com/

Néhány youtube-os linkjét is szeretném megmutatni.

Nagy Vendel szaval a szüreti fesztiválon:

<https://www.youtube.com/watch?v=aVxDdT7ISjc>

Ilosvay Gusztáv riportja Nagy Vendellel (első rész)

<https://www.youtube.com/watch?v=tyvW-zXz2aI>

Ilosvay Gusztáv riportja Nagy Vendellel (második rész)

<https://www.youtube.com/watch?v=jKpvrehmcC4>

Nagy Vendel "Aki nem tud" című versét elmondja Ilosvay Gusztáv

<https://www.youtube.com/watch?v=21wBi5VnQg8&t=6s>

2019. február 11.

Csomor Henriett
7694 Hosszúhetény
Széchenyi út 43.

Színpadi kép

Most is ott áll, ahol először láttam.
Gyönyörű képet sosem feledem róla.
Irigylésre méltóan higgadt,
izgalomtól nem gyöngyözik homloka,
hiszen otthona lehetne a színpad.
Kimagasló verseit napestig szavalhatná,
hogy megmutathassa milyen jól bánik a szavakkal.
Szerényen és tisztelettel, elgondolkodtatja közönségét.
Isten adjon neki erőt, egészséget,
ajkáról sose fogyjon az éltető verse.
Tapsoddal hívd vissza,
lelkébe ültess el örömet,

s meglátod, ad ráadást.
Meleg szavaival rímekbe önti
szeretetét a földnek.
Emlékei szárnyán elrepít
régi szép időknek idejébe.
Élvezettel hajolt a tőkékhez,
s vette kezébe szőlőnek fürtjét.
Sárguló őszben jókedvvel szüretelt
odafenn a szőlőhegyen.
Könnyek csillognak
az ismeretlen szemekben.
Vannak, akik elfeledik,
de akadnak olyanok is,
akik örökre szívükben őrzik.
Színpadról lejöve egy csokor
vörös rózsát nyújt át a futár.
Az üzenet rövid,
s egyszerű volt,
de annak, aki küldte,
nagyon sokat jelentett.
Gondolatban veled voltam e napon is.
2018. szeptember 16.

Majd ha vak leszel, megérted

Amikor megjavult a gépe, visszatért. Határtalanul boldog voltam. Azt mondta nekem, ha te nem vagy ilyen kitartó, nem sikerült volna, hogy jó legyen a gépem. Ezután, ha nem jövök, az nem azért van, mert nem akarok jönni, hanem azért, mert valami gond van, mondta. Tudod, tette

hozzá kedvesen, én mindig ott leszek a szívedben.
Vigyázok rád drága Vendi, örökké, számtalanszor,
mondtam neki.

2015. januárjában hiába írt levelet, nem jött át, és neki sem mentek be a levelek. Sokat gondolkodtam rajta, hogy mi lehet a baj. Mire végre rájöttem, hogy betelt az email fiókja. Ő egy egyszerű levelező programot használt, azt tudta kezelni, mivel a vakok tanfolyamán ezt tanították neki. A saját levelezőjében tudott törölni, de a gmail fiókjában felhalmozódtak a levelei, s azt is törölnie kellett volna.

Vendinek el kellett magát határoznia, hogy megbízik-e bennem, vagy nem. Csak a munka miatt adta meg a jelszavát, és a felhasználónevét, azt nem tudom.

Vendinek voltak olyan megnyilvánulásai, hogy hazudsz, ezért veszekedéseink is voltak, vagy mérgemben kinyomtam a skypot. Hiába mondtam neki, hogy nem hazudok és apámnak se fogadtam el, ha ezt mondta nekem, mert sohasem hazudtam, mindig egyenes vagyok, voltam mindenkivel.

Persze én húztam a rövidebbet, mert ha méregbe gurult, délután se jött, és sírhattam érte egész nap és éjszaka. Tudta, hogy nagyon ragaszkodom érte, aztán másnap mindig bocsánatot kért, és azt mondta, nem így gondolta. Sokadik alkalommal pedig kibökte, majd ha vak leszel megérted.

Ha tudtam, gyorsan segítetttem neki

Amikor beléptem gmail fiókjába, négy évre visszamenőleg kellett törölnöm nála. Siettem vele, hogy újra kinyíljon előtte a világ. Estére már csak beszélni tudtam vele, mert

annyira fájt a kezem. De nagyon élveztem vele dolgozni. Utána mindig megbeszéltük, hogy többé ne tornyosuljon fel ennyi levél, egyszer törölök év elején, egyszer meg júniustól szeptemberig. Vendit az is érdekelte, hogy hány gigabájt szabad tárhelye van. Azt akartam, hogy mindent tudjon, amit csinálunk. Már a szerzők képeit is le tudtam venni, és Véghelyi Józsefnek a színes újság szerkesztőjének. Az én gmail fiókomból kézbesítettem a képeket.

Nemsokára a Pieris verses oldalát is én vezettem neki. Közben rátalátam a Full irodalmi verses oldalra, ahova régen én is raktam fel a verseimből. Ezt az oldalt meguntam, mert állandóan kritizálták írásaimat. Vendinek csináltam ott is egy oldalt, ugyan azt elfelejtettem, hogy ki kellett kódolni a sorokat. El kellett neki magyarázzam, miért gyűlölöm ezt az oldalt. Emlékszel arra, amikor kisiskolás korodban a matekórán kacsacsórt kellett rajzolni, és abba vagy pluszt vagy mínuszt írtunk, és a végére kacsacsórral bezártuk? Igen, válaszolta. Na, itt is ugyanaz van, kis br-t kell beírni a kacsacsórok közé. Amikor verset tettünk fel a facebookokra, poétra holnapra, és a full-ra, mindig kértem, hogy beszéljen. A hangja megnyugtató. Eleinte azt mondta, nem beszél, mert akkor nem figyelek a munkára. Beszélj kérlek, kértem, tudok figyelni két felé. Legtöbbet a szüleiről, ikertestvéréről és a munkájairól mesélt. Szüleit és testvérét gyakran látta álmában, „beszért is velük” amikor tudott kicsit aludni. Igazán jó volt hallani tőle. Úgy beszélt róluk, mintha még élnének. Engem mindig meghatott, amikor a szüleit és ikertestvérét említette. Rendkívül érzékeny ember volt, általában mindig meghitt hangulatban dolgoztunk. Az oldalakon elolvastam neki, hogy kik tetszikelték versét, kik szóltak hozzá verséhez. Olvasóinak mindig írtunk hozzászólást, ő diktált, én írtam. Ritkán, de előfordult, hogy elfelejtettem mit kell írjak. Visszakérdeztem, és újra elmondta, amikor kész lettem,

visszaolvastam neki. Így haladtunk a facebookon és más oldalakon.

Mindig tudtam a napirendjét. Délben, ha letettük a telefont, megmelegítette a mikróba az ebédjét, majd beadta az inzulint, és elment pihenni, közben hallgatta a Kossuth rádió Az irodalmi órát egytől. Néha elszundikált rajta.

Én mindig elmentem motorozni az erdőbe, amíg Hosszúhetényben laktunk. Gondolatban te is velem leszel Vendi, 4-re itt leszek újra a gépnél, és várlak. Ő mindig azt mondta, jó utat. Még abban a pár óra pihenőben is szívét tépő volt a hiánya, pont ahogy a novellámban leírtam.

Szív rejtekén

Jázmin kiment az istállóba, és befogta lovait. Túlságosan szomorú volt ahhoz, hogy itthon üljön. Elmegy egyet szánkózni, a friss levegő jót tesz neki, s a lovakat is megjáratja legalább. Jól kizokogja magát, s megnyugszik a lelke. Imádta a telet, olyan romantikus volt számára, ahogy fehérbe öltözik a táj. A fekete fák végre mennyasszony ruhát öltenek.

Hópaplantól roskadoznak a fenyők ágai. Az utcai lámpák fényei sárgásan tükröződnek a fehér hócsodán. Minden olyan nyugodt, és csendes, kihaltak az utcák. Lovak leheletét látni a hidegben, falu gátján vékony jégvárta képződött. Jázmin még sosem látta befagyva. Gyermekként sokat játszottak benne húgával, s barátnőivel. Leültek a gátra, köveket dobáltak, és énekeltek. Istenem, egyszer minden emlékké szelídül, és az idő forgásában megkopik.

Épp, mikor harangoztak az esti misére, akkor tért rá az erdei útra. Koromsötét volt, csak a hófehér hó világított egy kicsit. Felkapcsolta a viharlámpáját, s szekerére akasztotta. Lovai is nyugodtan bandukoltak előre, zene volt füleinek, ahogy patáik alatt ropog a hó. Cseppet sem félt, mert gondolatban vele volt

Csillaga.

Ez a találkozás mérföldkövet jelentett életében. Mintha valahová megérkezett volna. Sok évig remélte, valami jó fog történni vele. A belső hangja ezt súgta neki. De azt se tudta mi, vagy ki lesz az. Képzelődni nem szeretett, inkább két lábon állt a földön. Álmodni sem mer, az álom hamar szertefoszlik. Akkor sem hitt, mikor tenyeréből jósolt neki kolleganője. Szép nyári nap volt, kolleganője azt mondta neki: - Eljön egy talpig úriember, aki segíteni fog neked. Jázmin nem hitt neki, akkortájt nagyon nehéz időszakon ment keresztül.

- Jajj persze, ha nem láthatom, s nem érinthetem, akkor mit érek majd vele. Mit csinálok majd, amiben segítene az a kedves idegen?

- A tenyered nem hazudik kislány! - mondta.

Sok évig nem történt semmi sem. Csak bolyongott, s nem találta helyét. Néha eszébe jutott, mit mondott neki kolleganője.

- Az olyan véletlen lenne, mint a fehér holló az égen. - gondolta magában.

Hihetetlenek tűnik, de bejött a jóslat. Csodálatos volt a legelső perc, amikor Csillaga kopogtatott. Örömeben táncra perdült, forgott körülötte a világ. Rengeteget tanul tőle, a gondolat útján szárnyalnak. Olyan szép lett az élete mióta a közelébe tudhatja, mintha a fellegekben járna. Azt kívánja, soha ne érjen véget. Megható a törődése, és az odafigyelése.

Édesanyján kívül, ő az egyetlen, aki megérti. Repülnek vele a napok és évek. Ha Jázminon múlna, visszapörgetné a vele eltöltött csodálatos éveket, hogy újraélhesse. Nem is tudja mi lenne vele, ha nem sodorta volna felé az élet.

Féltőn, és ragaszkodón kapaszkodik Csillagába. A szélről is óvna, hogy soha ne érje baj.

Szíve rejtekén őrzi egy bársonyos kis szobában. Ott, bármikor

megtalálhatja. Egy fonott hintaszéket tett a szobába, amelyben pihenni szokott délutánonként. Jázmin gyakran mellé ül, s fogja, simogatja kezét, ha álmra hunyja fáradt szemét, érezze, nincs egyedül. Kalitkában dalosajkú kismadárkái derűre fakasztják.

Jázmim idővel megtanulta őt szívével látni. Le se kell hunynia szemét, hogy lássa gyönyörű arcát, vagy felidézze bársonyos hangjának kedves csengését. Ha sokáig nem hallja, reszket a lelke félelmében. Nagyon félti szép Csillaga egészségét. Számára nagyon fontos Csillaga, a neve könnyeket csal két szemébe.

Könnyfátyol függönyként gurulnak könnyei arcán, úgy hiányzik neki. Érti, vele van most is, simogatja kezét.

Jázmin át fogja szívét, mintha ölelné Csillagát, itt vagyok veled, zokogja a végtelenbe.

Mintha arcát cirógatná, és azt kérné tőle, menj haza kérlek, nehogy bajod legyen.

- Érzem arcomon kezedet. - suttogja Jázmin.

Megfordult, és kifelé ballagtak az erdőből. Jázmin szíve fölé hajtotta fejét szép Csillaga.

Kilenc óra felé hazaértek. Lecsutakolta lovait, friss szénát és vizet kaptak. Becsukta az istálló ajtót maga után.

Bement a házba, odaült a cserépkályha mellé, sokáig elnézte a vörös lángú táncoló tüzet. Csillaga is vele volt, és mélységes nyugalmat érzett szíve körül.

- Vigyázok rád, ne félj, s őrzöm álmodat, szép Csillagom!

Mielőtt elaludt volna, egy könnycsepp gurult le vánkosa sarkába.

Árnyas lombú fák alatt

Bolyongva kereslek csillagom.

Nem lellek sehol sem.

Hogy is lelhetnék
hisz túl távol vagy tőlem,

s nem tudok ellene tenni semmit sem.
Néha képzeletemre hagyatkozom.
Most is úgy érzem, itt vagy velem.
Tárt karokkal szaladsz felém,
s én is igyekszem eléd,
karjaid közt lehessek minél előbb,
s ölelhesselek olyan gyengéden,
ahogyan a szívem kívánná.
Kezedet szeretettel nyújtod felém
fénylő csillagom, s én boldogan elfogadom.
Most az egyszer nem hallottam
csacsogni a kis patakot, mely
annyiszor feledteti bánatom.
Csak rád figyeltem.
Repítettél árnyas lombok alatt.
Csuda jó kedvünk volt.
Bársonyos hangodon dalra fakadtál.
Felértünk a dombtetőre, s leültünk.
Öled rejtekében megpihentem.
Féltettem a boldog percet, hogy vége szakad.
Gyengéden átöleltem derekadat.
Suttogásomat csak te hallhatod.
A perc minden másodpercében
feléd szállnak gondolataim.
Isten szép madárkáinak dalával
szeretetem minden cseppjét neked küldöm.
Ott vagyok a hajnali szellő lágy fuvallatában,
s simogatom gyönyörű arcodat.
Oly gyorsan elillant a képzelet, mint a
lila ibolya illata.
Nélküled sivár lett ismét a nagy erdő.
Zokogva szívemre teszem kezem:
s megtalálalak szívem legszebbik szobájában.

2018. január 3.

Az írás éltette

Abban az időben belevetettem magamat Vendi Pieris verses oldalába. Olvastam a verseit, melyek néha meghatóak voltak. A

vakságáról szóló verseinél belesajdult a lelkem, nagyon fájt, hogy többé nem lát.

Amikor megkaptam a Pieris oldalát, akkor csak ötszáz verse volt fenn. Láttam, hogy rengeteg hozzászólást kap. 2006-tól publikált itt, szeretik írásait. Élete végéig 1060 írását tettünk fel. Persze ennél jóval több verse van, de az oldal időközben a megszűnést fontolgatva nem tett fel több írást.

A Cinkére is tettünk fel írásaiból, mivel gyakran jelent meg, ez nem tetszett az oldal vezetőjének, így hamar kilépett Vendi arról az oldalról, pedig itt is részt vett irodalmi pályázatokon. Nekem pedig mélységesen fájt, hogy itt nem értékelik a munkáját. Így én is kiléptem a Cinkéről nem akartam olyanokhoz tartozni, akik „szóval is bántották” Vendit. Számomra Vendi szent és sérthetetlen volt, ha írásaival bántották, az nekem is fájt.

Nagyon átéreztem lelki fájdalmát. A legtöbb ember csak úgy átsétál az életünkön, de ő különösen hatott rám. Most is itt van velem, érzem, pedig lassan egy éve annak, hogy örökre elment. Rettenetesen fájdalmas a hiánya.

Születés- és névnapjai

2014. május 7- én ünnepeltük „együtt” az éterben Vendi hatvanadik születésnapját. Különleges ünneplés volt számomra, szerettem amikor örült. Én mégis megsirattam minden születésnapján, mert nagyon megható volt. Ő mindig azt mondta, ő már annyira öreg. Dehogy vagy öreg Vendi, még csak a középkorod vége felé jársz, mondtam neki. És nagyon szeretném, ha még sokáig élnél, zokogva mondtam neki. Ne sírj kérlek, nem volt biztos, hogy megélem a hatvanadik évemet. Minden évvel beljebb került a szívembe, lassan-lassan úgy éreztem, hogy olyan drága nekem mint az édesanyám.

Születésnapodra

Ne azt nézd, hogy
száll az idő feletted,

hanem azt, mit
tettél kerek hatvan
esztendő alatt.
Sokat dolgoztál,
s alkottál negyven éven
keresztül az irodalomban.
Kezedbe papírt, s ceruzát fogtál.
Gondolataidat rímekbe,
sorokba szedted,
gyönyörű versek lettek.
Könyveid sorakoznak könyvespolcodon.
Ha újságodat szerkeszted,
billentyűid szorgosan kattognak.
S ha elkészült, önzetlenül
eljuttatod kesergő emberekhez,
akiknek ború helyett,
napsugarat viszel életükbe.
Virágcsokorral kezembe ballagok feléd.
Futnék is, de nem tudok,
mert nem visz a lábam.
Szorosan átölelve,
könnyeimmal küszködve
azt kívánom neked, drága: hogy
élj még nagyon soká, s alkoss,
még hosszú ideig fel tudjak rád
nézni csodálattal!

2014. április 20.

Gyöngykoszorút lelked köré

Lopakodik az ősz.

Peregnek a színes falevelek.

Drága kis angyalom,

neved napjára
szívemet ünneplőbe öltöztettem.

Oh vársz-e már?

Oh vársz-e már?

Hintaszékedben ültél
a nap langyán, sütkérezteél.

Gyöngykoszorút
fontam az úton,
hogyan vigyázza
szerény költői lelkedet.

Gyengéden hozzád simultam.

Soha ne érjen bánat.

Verseidet zengje
az egész világ,

hisz te vagy az
egyetlen nemes költő
ebben a kis országban,
ki szépen szól szívünkhöz.

Gyere velem az őszi fák alá.
Lombok alatt kúszik az esti fény.
Ajándék nekünk minden perc.

Gömbölyded hold
koronát rakott az égre.

Csak egy tánc volt,
amit adhattam tenéked.
Szemembe könny szökött,
nagyon szeretlek.

Tovatűnt
egy gyönyörű alkalom,
még hosszan öllelek Drága angyalom.

2014. október 13.

Abban az évben, amikor hatvanéves lett, akkor volt az irodalmi munkásságában eltöltött negyvenedik jubileumi éve. E kettős ünnep alkalmából riportot készített vele a szekszárdi Antritt rádió. Természetesen ezt a riportját is megvágtam, és feltettem

a youtube-ra. Hatvanéves volt, amikor a fekete fehér fotóját a szekszárdi Teol újság készítette a riportjához. Én pedig a riportjával együtt levettem az internetes újságból. Nagyon büszke voltam rá, és mindig felnéztem rá. Munkáját szorgalmas odafigyeléssel végezte. Hiába volt vak, akkor is megkövetelte magától a pontosságot. Tőlem is, mint a szemétől is, ezt várta el. Mindig azt mondta nekem, te vagy a szemem.

Vendi fényképét ma is használom a Megszólalok Nagy Vendel szellemében facebook oldalon. Ez a fotó nagyon fontos nekem, olyan élethűen tükrözi drága Vendit, aki épp riport alany. Arca örömet mutatott, leplezve, hogy kissé izgult. Szavaira most is tisztán emlékszem.

Ide teszem sorba a kilenc és fél évnyi ünnepeire szóló verseimet, amit neki írtam, az érzéseimet, melyek pusztán baráti szeretetből fakadtak.

Bár ő sokszor elfelejtette az ünnepnapjaimat, de tudom, hogy csak a naptár hiánya tette vele.

Amikor még látott, mindig a naptárban jelölte be, mikor kinek van ünnepnapja a családjában, ő mesélte.

Számomra fontos volt, hogy olyan versemléket kapjon tőlem, amit a szívemben éreztem iránta.

Gyöngyszemem vagy!

Gyönyörűm, kérlek repíts
vissza abba az időbe,
amikor még jártad a világot.
Váratat, királyok, királynék szobrát csodáltad.
Csodaszép verseket írtál,
amit élvezettel olvasok.
Fütyörészve vándoroltál hegyeken, völgyeken át,
szőke hajad csak úgy

loboghatott a lágy szellőben.
Ha elfáradtál, sátrát vertél, hogy megpihenjél.
Háromlábú bográcsodban ízes gulyást főztél.
Édes álmodat csillagok vigyázták.
Mondd, nem féltél egyedül a kék ég alatt,
amely sötéten rád borult?
Még a madarak is elpihentek meleg,
otthonos fészükben.
Csak a bátorbagoly figyelhetett fent ágon,
s néha belerikoltott a csendes éjszakába.
Mindig visszatértél,
mert a honvágyad oly nagy volt.
Hazatérni, szíved ezt diktálta.
A dimbes-dombos vidékre,
ahol szeretet ölel át.
Ne könnyezz drága,
te egy tünemény vagy.
Száguldó éveknek
nem tud határt szabni semmi se.
Virágzó május hetedik napját,
a születésed napját,
ha tudnám, bearanyoztatnám.
Szívemnek féltett csillaga vagy.
Lelkem reszket érted, annyira félt.
Vadvirágos kertek alatt,
lepkét fogtunk, te meg én.
Válladra tettem, s arra kértem,
örökre vigyázza óvatos lépteidet,
ahogyan én tenném.
Patak partján ültünk a virágzó selyemakác alatt,
halk múzsikát hozott a szél.
Gyönyörű hangod úgy simogat,
ahogy azt a lágy érzelmes dalt
énekled, melyet csak te ismersz.
Szépségétől libabőrös lettem.

Átölellek könnyezve, szeretlek!
Istenem, tekints le rá,
s óvd meg őt örökre,
csak ezt kérem.
Adj az én gyöngyszememnek
boldog, hosszú éveket,
hogy még soká ünnepelhessem.

2015. április 07.

Névnapi keringő

Kicsi Kincsem!
Eljöttem hozzád, hogy neved napján felköszöntselek.
Most is, mint mindig, mikor te jössz hozzám,
ünneplőbe öltöztem Szívem.
De most én állok kiskapudban,
s reád várok.
Boldogan, tárt karokkal jössz felém,
s én futok ölelő karjaidba.
Olyan jó érzés végre átölelni téged.
Hirtelen minden olyan csendes,
s nyugodt lett.
Tudom törékeny drága életed.
Csak egy hajszálon múlt,
hogy ismerhetlek.
Hálás vagyok nagyon a sors kerekének,
hogy feléd forgatott.

Öröm könnyeim lábad elé gurulnak.
Úgy szeretlek, hogy jobban már nem lehet.
Régóta gyémántként őrizlek szívemben,
Gyakran beléd bújok,
mert annyira féltelek.
Szívem-lelkem reszketve futna,
szaladna hozzád,
s közben azt kiáltanám,
soha ne bántsátok, inkább szeressétek.
Kedves kicsi arcodat simogatom,
fejemet válladra hajtom,
szíved fölé egy vörös rózsát tűzök,
hogy néked ragyogjon.
Szürkülő alkonyban lovak nyerítése hallatszik.
Feldíszített hintó előtt két éjfékete ló toporog,
s repít bennünket egy hangulatos bálterembe,
hol már vártak reád,
hogy játssz nekik
lelked gyönyörű hangszerén, a thenerimen.
Fehér öltönyödben elkezdte játszani,
kedves arcod szebben ragyogott,
mint vörös rózsa a zakódon.
Pillanatra kihunytak a fények,
égő gyertyákkal álltunk körbe,
s a gyertyafénykeringőt,
ami a tiszteletedre szólt,
életem legszebb keringőjét,
veled táncoltam el.
Táncparkett közepén meghatottan álltál,
hosszan átöleltelek.

Boldog névnapot kívánok kicsi kincsem,
egyetlen tüneményem.

2015. szeptember 03.

A te drága születésnapodon

Illatozó május hetedik napján,
hatvankét évvel ezelőtt,
rád mosolygott az első tündöklő napsugár.
Minden gondolatom te vagy,
fénylő csillagom.

Átérzem sorsodnak keservét,
s a múltó napok gyötrelmét,
s tudom, hogy fájó bánatodat gyönyörű
verseidbe, s csodás magazinodba zárod
úgy, mint a kagyló az igazgyöngyét.
Önzetlenül tova küldöd a világba, hogy
örömet szerezzen az embereknek.
Bíborpiros hajnalon ablakod alá kuporodtam,
csend honolt még házadon.
Hegedűmet elővettem, s a "Volt nekem
egy gerlicém"-et játszani kezdtem.
Daloltál bársonyos hangodon.
Öröm ragyogott gyönyörű arcodon.
Addig sirattam hegedűm, míg ki nem jöttél.
Lábad elé vörös rózsaszirmokat szórtam.
Karjaidba zártál, szeretve vártam
már ezt a pillanatot, könny szökött szemembe.

Piros pöttyös ruhám csak úgy pörgött,
miközben roptuk a csárdást.
Pántlikámat neked adom, hogy
jövőre újra hajamba tehessem a
te drága születésnapodon.
Bejártuk a szőlőhegy
minden kis zegzugát,
ahol keményen dolgoztál életed során.
Part menti úton lehajoltál egy kihajló szőlőtőkéhez.
Megérintetted zöld levelét.
Olyan élvezettel beszéltél a föld szeretetéről,
hogy belesajdul az ember lelke,
s dolgozni támad kedve.
Veled minden olyan egyszerű és szép.
Pont úgy csordogált a lábunknál a kis patak,
ahogy Romániában a fenyveseknél ízes
gulyást főztél bográcsba.
A kis patak meg ott futott a lábamnál,
közben hallgattam a madarak énekét
és tavaszi szellő lágy neszét.
Hej, de szerettem.
Lehunytam a szemem,
közben kezedet fogtam.
Csodállak a jelenedért, s a múltadért.
A holdnővér csillagos udvara már fent ragyogott
a sötétkék égbolton.
Betakartalak, hogy meg ne fázz,
s öleltelek. Hangom elcsuklott a nótacsokorban.
E sorokat soha nem zárom le, mert attól félek,
hogy elveszítelek fénylő csillagom.
Sok éve ezt mondtad nekem:
tedd a kezed a szívedre, ha hiányzom.
S minden csillagos, s csillagtalan este

könnyezve ezt teszem.
Aranyeső virága hulljon a te drága születésnapodon.

2016. 03. 15.

Neved napja ünnepén

Számomra egyre jobban hiányzol.
Egyre csak nő, nő bennem a ragaszkodás.
Tegnap még csak játék volt, mára már
    merő félelem, ha nem vagy itt,
    s nem tudom mi van veled.
Futnak, szaladnak az évek, s én
    lasszóval visszahúznám őket,
    hogymég sokáig maradj velem,
s duplán élhessem át veled az éveket.
De mindhiába, nem lehet.
Csak itt a szívemben, s lelkemben őrizhetlek.
    Olyan, mint egy kis szelence.
    Ki se kell nyitnom, mert örökké
    látom tündöklő arcodat,
    s érezhetem gyönyörű lelked simogatását.
Ma van a névnapod, s te ott állsz a színpadon,
    csillogó fényben.
Gyönyörű verseidet bársonyos hangodon szavalod.
    Könnyeim lábad elé gurulnak.
Minden könnyem egy-egy szál
    piros rózsát hajt neked.
Ha a rózsafaága válladra hajlik, gyengéden
én simogatlak, s vigasztallak bánatos napjaidon.
Így köszöntlek neved napja ünnepén.

2016. szeptember 13.

Hatvanhárom éve felragyogott egy csillag
Születésnapodra

Éjszaka nálad jártam.
Ágyad mellé ültem,
két kezedet fogtam.
Arcod szép vonásait
gyengéden simogattam.
Boldog voltam, hogy
békés álmodat vigyázhatom.
Beszökő hajnal első fénysugara
rád mosolyog születésnapodon.
Virágzó fák havában, rózsák
és nárciszok illatozó májusában,
mikor minden újra kezd élni.
Hatvanhárom éve felragyogott
egy szerény csillag az égen,
mert megszülettél.

Már apró gyermekként csillogott
a szeretet szemed égszínkép tükrében.
A homokóra igazgyöngyei olyan
gyorsan elszaladnak.

Fájdalmasnak tűnik az elvesztegetett
idő, amikor még nem ismerhettelek.

Hegyeken, dobokon és
tavaszi réteken kerestelek.

Sóvárogva felnéztem a kék égre,
de csak a fodros báránfelhőket láttam.

Sehol sem leltelek,
pedig utánad vágyódtam.

Bánat könnyeim csónakjában eveztem.

Itt vagyok! - suttoztad,
s lelkembe csendesen felcsendült
a Kék Duna keringője,
s lettél életem öröme.

Felém nyújtottad kezedet,
s magaddal vittél az irodalom
szép világába.

Csodállak, amíg csak élek,
te vagy az én példaképem.

A te drága születésnapodon,
minden fának szirma simogatva
reád hulljon.

Május hetedike napján, a születésed ünnepnapján

szívemet ünneplőbe öltöztetem, hogy felköszöntselek,
s valahol a lélek útján
összeér a lelkünk,
s táncra perdülünk.
2017. április 01.

Szeretetem élteszen

Köszöntelek neved ünnepén.
Szeretetem örökké feléd szálljon.
Karomban zártalak, úgy öleltelek.
Kezeidet fogva csak rád figyeltem.
Aranyos hintóm előtt két pej ló,
sörényük lebben a kora őszi szélben.
Milliónyi csillag az égen,
hamvas orcája mosolyog a Holdnak.
Koccintunk az egészségedre.
Kérlek, élj nagyon soká Csillagom.
Számomra te vagy az egyetlen,
kinek neve szent, és sérthetetlen.
Igazgyöngy vagy szívem rejtekében.
Bíbor palástja van a pohárnak,
nemes ital a kadarka, gyöngykoszorú
harmata rajta.
Tücsök szerenád kísér
fel a szőlőhegynek lankáin.
Rád törnek az emlékek.
Magadat nem kímélve keményen
dolgoztad földed szőlőjét.
Érzem szívednek keservét.
Az én drága költőm megindítóan
szép sorokat ír a föld szeretetéről.
Könnyeim gurulnak sorait olvasva.
Hét lépcsőfok vezetett le a

a fehérre meszelt pince hűvösébe,
ahol ászokfákon tisztán álltak
a teli boroshordók.
Szívedből előbújik fiatalságodnak
töretlen ereje.
Ragyogsz a szentéjnek félhomályában,
gyönyörű képet őrzök rólad.

2017. szeptember 02.

Hatvannegyedik éved fényében

Minden év elején fellapozom a naptárt.
Örömmel veszem,
hétfőre esik a te drága ünneped.
Titokban várom virágzó májusnak elejét.
Ilyenkor dalolnak legszebben a madarak.
Patak hömpölygését hallgatva
mennnyasszonyi ruhába bújnak a fák.
Kedves, téged köszönt az idilli táj.
Szívemben hatvannégy szál
gyertya fénye ragyog.
Megköszönve, hogy megszülettlél,
boldog emlékeidért lábad elé
rózsaszirmot szórnék.
Életed egy-egy mozzanatát fényképként,
igazgyöngyként őrzöm.
Hiányodat enyhítve gyakran előveszem,
nézlek-nézlek a messzeségben, s
téged látlak ifjan,
széles határban motorodon robogva.

Lágy szellő gyönyörű arcodat simogatta,
szőke, hosszú, göndör hajadat lobogtatta.
Bíborhajnal már az autódban ért utól.
Több megyén át újságot terjesztettél
hihetetlen szorgalommal.
Holdsugárra beragyogott kis ablakodon.
Tűz duruzsolt a kályhádban,
fáradtan mellé ültél,
hádat nekitámasztva megpihentél.
Bekopogva kisszobád ajtaján,
mindig megtalállak.
Elbővül a tehetséged, s a kedvességed.
Maradj velem még,
sokáig érezhessem jelenlétedet.
Te magad vagy a csoda,
s az örökké fénylő fény is.
Nélküled sivár minden,
te varázsolod széppé életem.
Fogd meg kérlek kezem,
s ne engedd el soha.
Legyenek szép és szeretetteljes napjaid,
öröm fonja körül bánatos lelkedet.
2018. március 20.

Találkozunk az örök végtelenben

Becsés neved ünnepén
várom a csodát, hogy
a lélek útján lássalak.
Futok feléd, karodba zársz,
gyengéden átölellek,

semmi sem számít, csak
    hogy velem vagy.
Könnyeim lábad elé gurulnak.
Megszakad a szívem, úgy hiányzol,
    örökké rád gondolok.
Sós tengernek partjára
    viszlek, hogy kikapcsolódj,
    s kipihend magad.
Naphosszat dolgozol szótlanul Angyalom,
    az alkotás éltet jól tudom.
Mégis féltelek nagyon,
    soha ne essen bajod csillagom.
Törödsz velem, mikor senki más,
    ezt megköszönöm.
Zúgó tengernek homokjában
    lábnyomainkat hagytuk.
Tüske nélküli vörös rózsák
    illata vezetett hintaszékedig.
Meg sem álltál,
    mert a rózsa illata tovább vitt.
Örömtől sugárzott az arcod.
Gyönyörű lelkednek hangszerét
    a thenerimét érintetted.
Pillanatra elengedtél.
Nem megyek el, ne félj,
    csak játszom neked egy
szép dalt! - mondtad meghatottan.
Azt a képet sosem feledem,
    ott álltál a thenerim mögött a
    csillagos éjben.
Szőke hajad lebbent a szélben,
    kék ingedben, a hold fényében
ragyogtál, akár egy festményen.

Pezsgődugó pukkant, kristálypohárba
nedűje csurrant,
koronája aranylón gyöngyözött,
egészségedre koccintottunk.
Megfáradva hintaszékedbe ültél.
Gondosan betakartalak, meg ne fázz.
Bársonyos hangodat
öled rejtekébe bújva hallgattam.
Ujjaidat ezerszer végigsimogattam.
Őrzöm arcodnak selymét, kezéd melegét.
Többé nem válunk el!
Hiszem, hogy az éjszaka leple
alatt találkozunk az örök végtelenben.
2018. augusztus 26.

Hatvanötödik születésnapodra
2019. május 7-én kedden,
szívemből szeretettel

Vörös rózsát harmatosan szedtem,
egy csokorba kötöttem.
Egész úton rád gondolok.
Gyönyörű arcodat látomásként
örökké láthatom.
Tudom, a képzelet furcsa szülemény,
mégis nyugalmat áraszt.
Kegyetlen az élet,
de néha, képes szépet is adni.
Szívem mélyén szeretve őrizlek.
Amikor nagyon hiányzol,
gyengéden magamhoz ölellek,
arcom arcodhoz ér, elhiszem,
hogy itt vagy velem.
Feltekintek a magasztos, sötét égboltra.
Eszembe jut mennyivel szebben ragyoghattak

egykor a csillagok, amikor megszülettél.
Tűnődöm az elmúlt éveken,
hálát adok minden napodért.
Tündöklő fényként tekintek
rád mindörökké.
Vezettél egy szebb, s gondtalan
világba, ahol az elme a fontos.
Leültünk egy terebélyes fa tövéhez,
körültünk vadvirágok illatoztak.
Csacsogva, locsogva szaladt
a kispatak medrében.
Isten szép madárkái dalolva,
ágról-ágra szálltak.
Bársonyos édes hangodon tanítani kezdtél
úgy, ahogy soha senki se.
Akár egy porszem a földön, elveszek,
ha nem vagy velem.
Zokogva, bolyongva kereslek,
semmi sem számít, csak
hogymint újra itt legyél.
S megint boldogan kattog
az ujjam a klaviraturán.
A te drága születésnapodon
drága szívedet aranyba foglalva
kívánok neked hosszú, tartalmas életet.

2019. március 12.

Szívem díszpárnáján
Drága Vendinek névnapján

Íróasztalomon kopottas fényképed áll,
szememmel naponta
százszor végigsimítom.

Októbernek közepén,
Vendelnek nevenapján,
amikor már csípősek
a hajnalok, s mátyásmadár
egyre többet rikoltozik a diófa körül,
hajnalban felkelek, kimegyek a kertbe,
szedek egy szál harmatos piros rózsát.
Miközben a vázát képed elé teszem,
azt suttogom: Jó reggelt drága Vendi.
Tudom, régóta fent vagy már.
Szóljon rólad ez a nap,
s legyen olyan szép,
amelyet te szeretnél.
Kedvedet ne szegje
senki és semmi se.
Hallgass meg egy andalító
szép zenét, amely messze,
talán oda is visszarepít,
ahol legszebb volt életed.
Az év minden napján
szorgalmasan dolgozol,
engedd el magad, s lazíts kicsit.
Az éteren keresztül eljön
sok barát, s ismerős,
hogyan köszöntsenek.
Szívem titkos szobájába
betoppanok ünneplőruhába.
Hozzád bújom,
enyhül sóvárgó hiányod.
Elmerengek rajtad:
te vagy az egyetlen örömöm,
aki megért, s meghallgat.
Gyönyörű szavaiddal szólsz hozzám.

Örökké féltelek, mert szeretném,
ha sokáig óvhatnád,
s vigyázhatnék reád.
Nélküled semmit nem érnek a
napok, s a tétlen órák,
amelyek üresen cammognak.
Igazgyöngyként őrizlek
szívem díszpárnáján,
hogymindig simogatón érinthesselek.

2019. 08. 27.

Csillagként tekintek terád

Hatvanhatodik éved fényében

Kedves, ne azt nézd,
hogymháta mögött
hányértékes évet hagyta.
Számodra legyen az
megnyugvás, hogyma
jelenléteddel biztontágot
adsz nekem.
Olyan érzés ez,
mintha naponta találkoznánk.
Kedvesen megölelnék,
aztán órákon át beszélgetnénk.
Mielőtt rána borulna a
csendes alkony, elbúcsúzunk,
s megígérnénk egymásnak,
holnap ismét eljövök hozzá.
Hajad őszbe fordult már,

évgyűrűk szépítik
homlokodnak mély barázdáit.
Arcod sugárzó mosolyodtól
tündökölve ragyog.
Hiába nyomja válladat
hatvanhat dolgos, s
szorgalmas év.
Szép korod ellenére,
nekem te nem vagy öreg,
mert élénk, s gyönyörű
a szellemed.
Örökké fénylő csillagként
tekintek reád,
s ezt az egy csillagot,
amely a szívemhez nőtt,
soha nem szeretném
elveszíteni.
2020. április 02.

Gondolataim születésnapodon

Az év legszebb napján,
amikor megszülettél,
a születésed napján
legalább hadd legyek veled.
Messze vagy tőlem,
hosszú az út,
s túl sok a kilométer.
Mégis futok hozzád,
szeretetem és

örömöm visz előre,
hogy egy percre megöleljelek,
lássam kedves arcod
sugárzó mosolyát.
Drága szemeidet az
éj leple alatt,
annyiszor könnyezve,
lassan, s óvatosan,
ujjammal végigcirógatom.
Cseppnyi reménynek
élnie kell még,
hogy egyszer láthatod
felkelni, s lenyugodni víztükrén
a nap arany sugarát.
Egyszer talán láthatom
szemednek tengerkéék ragyogását,
akkor szívemet öröm járja át.
Lelkem mélyén érezem majd,
többé nem félsz az örök sötétségtől,
mert egy csillag örökké
beragyogja szobád ablakát.
2020. május 6.

Emlékül neved ünnepnapjára

Ezerszer gondolok rád,
s megannyi emlék
kavarog fejemben,
ahogy a gomolygó
báránfelhők úsznak
a kék égbolton,
olyan, mintha örökké

velem lennél.
Mások kőbe vésik
drága emlékeiket,
én szívem legszebb
szobájában őrizlek
fénylő csillagként.
Álmatlan éjszakákon
karomba zárlak,
hogy vigyázhassam
nyugodt álmodat.
Zsebemben nem kell
hogy fényképedet tartsam.
Szememet le sem hunyom,
és már látlak is.
Látomásomon túl
szeretettel ölellek.
Akkor is velem vagy,
mikor más senki se.
Mindenben kereslek,
s megtalálom jelenlétedet.
Szép szavaidat visszaidézem,
s kincsként őrzöm azokat.
A legszebb évszak színes
forgatagában járunk.
A vidám szüretek is
lassan véget érnek.
A pincékben megteltek
a hordók az idei ízes borokkal.
Hideg őszi szél söpör
végig a fákon.
Eljött az idő,
hogy betereljék
a legelőről
a jószágokat
téli szállásukra.
Legyen áldott drága
neved ünnepnapja.
2020. szeptember 06.

Szeretett Barátomnak
születésnapjára

Drága barátom!

Levelet írok neked
vers formájában.
Gondolataimat
sorokba szedem
e szép nap alkalmából,
ma van a születésed napja,
s én nagyon hálás vagyok,
hogy létezel.
Oda születnél,
ahol tiszta szívvel
szerettek és neveltek.
Néha eltűnődöm,
vajon milyen lehettél
kisgyermekként.
Képzeletemben egy
szerény kis fiút látok
magam előtt,
akinek gyakran volt
könyv a kezében.
Szőke, göndör hajad

olyan szép lehetett,
mint a nyári nap sugára.
Szemed színe,
akár a lágyan morajló,
kéklő tengeré.
Gyönyörű, szelíd lelkileted
sohasem változott,
pedig az élet
ezernyi gondot görgetett eléd.
Te az maradtál, aki voltál.
Ha szomorú, s
elkeseredett vagy,
te akkor is kedves,
s segítőkész vagy.
Még akkor is vigasztalsz,
s megbocsájtasz,
ha néha úgy érzed,
rossz vagyok veled.
Bánatomban ilyenkor
hozzád bújok,
könnyeim érted hullnak.
Igazgyöngyként őrizlek,
örökké szívemben.
2021. március 11.

A Te neved ünnepén

Köszöntelek Kedves Névnapi

Neved ünnepének előtti
éjszakáján felnézek a csillagos égre,
eltöprengek nevednek jelentésén.
Számomra ritkán hallott
keresztnevedet Vendinek becézve

régóta becsben tartom.
A gyengéknek védelmezője vagy,
oltalmazó kezedet
örökké felénk nyújtod.
Érzékeny lelkületedet
kék kökény szemeid tükrözték.
Kedves, barátságos vagy,
érezhető, hogy bármit
megtennél az
elkeseredett emberekért.
Sohasem hagyod őket magukra,
az eltévelyedetteknek utat mutatsz,
újra erőre kapnak a reménytől,
amit elültettél bennük.
Azóta, hogy elvesztetted
szemed örök fényét,
magabiztosan talpra álltál.
Sorsodat kezédbe vetted,
új célt tűztél ki, teljesen
megváltozott életed útja,
ami közel sem volt egyszerű.
Megvalósítottál egy internetes
Megszólalok Magazint,
amely hamar pillangóként
repült tova a köztudatba,
mára már ismeri a nagy világ.
Számomra igazi harcos vagy,
aki törekszel a jobbra.
Akkor sem panaszkodsz,
ha néha elesel.
Minden erődöt összeszeded,
újra felállsz, s
folytatod tovább munkádat.

Igazi példaképem vagy.
2021. szeptember 12.

megjegyzés: Vendel név jelentésére íródott a vers.

DRÁGA VENDIKÉM EVVEL A HÁROM SZÜLETÉSNAPI ZENÉVEL VEZETLEK BE AZ ÜNNEPNAPODBA,
AMELY HOZZON NEKED EGY ÖRÖMTELI, BOLDOG, FELHŐTLEN SZÉP NAPOT. ISTEN ÉLTESSEN TÉGED
SOKÁIG. FOGADD SOK SZERETETTEL EZT A VERSET. MILLIÓ PUSZIT KÜLDÖK NEKED.

AZÉRT, HA MA ELOLVASOD HOLNAP IS OLVASD EL KÉRLEK.

ANYA IS BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT KÍVÁN.

Egy csillag az égen

Írtam neked egy
verset születésnapodra,
de másnap elolvasva
sírva is fakadtam tőle,
mert az olyan
személytelennek tűnt.
Mintha nem is az
én drága barátomnak
íródott volna.
Nem hagyott nyugodni
a fájó lelkiismeretem.
Sóvárgó hiányodat
naponta tapasztalom.

Szívem bársonyos szobájában
laksz régóta.
Ott vigyázok rád féltőn
gondolataimban,
velem vagy a képzeletben,
érezem kezednek érintését.

Amikor jössz felém
a lélek útján,
a galambok turbékolva,
lassan szállva kísérnek.
Reménysugárként
tekintek reád.

Születésed pillanatában
az égen felragyogott
egy csillag,
amely végig mutatja
életed útját,
és a mai napig is
fényesen ragyog feletted.

2022. április 01.

Harmatgyöngyétől fénylő virágcsokor

Köszöntelek a névnapodon

Kedves Ünnepe!t

Bíbor színű hajnalon
elindultam én,
hogyan felköszöntselek
neved napján.
Jártam hegyeken, völgyeken,
láttam ahogy
szomját oltja a szarvas
a medrében szaladó patak vizéből.

Megfontolt, fennséges mozgásával
visszatér az erdő rengetegébe.
Újra és újra felkel a Nap,
és fényesebben ragyog,
mert a te
ünnepnapodra virradtál.
Lehet, számodra csodákat rejt
a neved ünnepe.
Felbukkan egy régi barát,
előkerül a sok szép emlék.
Mulattuk az időt
egy pohár rizlinggel
vidáman koccintva
az egészségedre.
Amikor már csend honol körülötted,
a vázában lévő
csokor virágra pillantasz,
lehunyod a szemed,
és elképzeled a virágos rétet.
A harmat gyöngyei még
fénylenek a virágcsokrodon.

2022.

Igazgyöngy

Éjfél ut álmosan az óra.
Új nap jó,
s vele együtt
egy új névnapot
mutat a naptár.
Ma épp a te
nevedet írta ki.
Szívedet öröm
fonja körül,
ünnepeden köszönt
a sok barát.
Kezedben tartod a
mindig fénylő lámpát.
Göröngyös utadon
próbálsz legyőzni
az akadályokat,
közben másokon

is segítesz.
Nagy, és felelősség-
teljes munkát
vállaltál önzetlenül,
amely hol hálával,
hol ellentmondással
tarkítottan keveredik.
Magadat adod örökké.
Számomra te egy
olyan példakép vagy,
akit igazgyöngyként
őrzök szívem
legföltettebb szobájában.
Az ünnep hangulatában
ezerszer öllelek, és
megannyiszor csókollak.

2022. szeptember 04.

Utolsó születésnapja

Emlékezzem rád

Messze elvisz a
gondolat, hol
a régmúltat
fel tudom idézni.
Gyakran jössz felém
a lélek útján.
Olyan jó látni és
átölelni téged.
Sajnos a látomás
nem tart sokáig.
Mint a tengernek vizében,
jön egy hatalmas
hullám, és mindent elvisz.

De te emlékeimben
gyönyörűen élsz.
Szomorú szívedet
öröm járja át
születésnapodon.
Hajnalhasadáskor,
amikor felkel a nap,
első sugara rád ragyog.
Érezd, hogy simogatja
kedves arcodat.
2023. március 23.

Mindig nagyon szépen és alázatosan megköszönte a
köszöntéseket. Számára nagyon fontos volt, hányan
emlékeztek meg róla és kik feledték el az adott évben.
Az elfeledés nagyon megrázta őt, érezni lehetett a hangján.
Sokszor mondtam neki, én nem engedlek el sohasem mindig
veled leszek Vendi.

A köszöntéseit minden évben kimásoltam neki a facebook
oldaláról, hogy ne csak hallja hanem olvassa is. Nem kis munka
volt százon felüli hozzászólást kimásolni, majd jegyzetömbbe
tenni, hogy a képeket ne mutassa. Örömmel csináltam, mert
tudtam, örül neki. A szimbólumok, amik ott maradtak az írásnál,
néha kikapcsoltatta a gépét. Szegény mindig ötvenig számolt
még újra indult a gépe.

Úgy gondoltam, örök emlékként ide másolom hogy köszönte
meg ünnepének megfelelően a köszöntéseket.

KEDVES HENI, ÉN MÁR ÉJFÉL ELŐTT ITT VOLTAM,
OLVASOM verseidet. Köszönöm kedves soraidat, lementettem.
Köszönöm szépen. Tán értelmetlenül sokat mondanak rólam,
nekem. A nagyvilági hátterek nem ezeket bizonyítják, de néha
elringatom magam, hogy tán így is lehetne, vagy lehetett volna.
Még tán szerencse, hogy ezt a napot megértem, semmi sem

indokolta. Köszönöm kedvességed, és a munkádat. Enélkül nem jutottam el volna idáig. ölellek szeretettel: Vendi

DRÁGA HENI, ELNÉZÉSED kérem, de már délután idetelepedtek a köszöntők, és nemrégiben mentek csak el. Köszönöm kedves soraidat, és jó zenéidet, megtiszteltél, és anyukádnak is köszönet. Köszönöm eddigi munkádat, és hálás vagyok, mert nélküled nem tudtam volna eddig eljutni. Köszönöm éltető kenyerem, hogy eddig eljutottam VELED. Kézcsókom: Vendi

KEDVES HENI! Köszönöm szépen, te vagy az első köszöntő, és az anyukád. Köszönöm neki is. Nem tudom, megtaláltad-e a Bagoly írásom, én már felraktam mindenhová. Majd holnap korán kelek, most megnézem mit írtál. Kézcsókom: Vendi

KEDVES HENI! KÖSZI A VERSEKET, KEDVESEK, MAJD MÉG NÉZD ÁT ÉS KELL JAVITANI, BERA KHATOD, DE SEMMI NÉV, ÉS UTALÁS NE LEGYEN. HADD LEGYEN NÉVTELEN A RAJONGÁS. VENDI

KEDVES HENI! ÉN MÁR FENT VAGYOK, ÉS IROGATOK A LEVELEKRE, AMIK MÁR JÖVÖGETNEK. KÖSZI A KÖSZÖNTÉST MINDKETTŐTÖKNEK. ÉN MÉG NEM KAPTAM A TEGNAPI NOVELLÁKAT MEG, LEHET HOGY NEM JÖTT ÁT NEKEM. KÉZCSÓKOM: VENDI

Köszönöm a köszöntést. Vendi

VENDEL NEVE NAPJÁN
OKTÓBER 20.

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

Falu végén,
A kivezető út
Gyomos meredélyén
Áll egy magányos
Homokkő szobor.
Ruhája kopottas,
Orcája komor.
Támaszkodik juhászbotján,
Lábánál bárány,
és Komondor.
Pásztor erre terelve
Barmát, és
Egyéb jószágát,
Köszönti a rendületlenül
Útszélén álló
Vigyázó szentet,
Vendelt,
Emelve kalapját,
Pásztornépek és jószágok
Istápolóját,
Köszöntve nevenapján,
Feleszmélvén, hogy
Lassan telelőre kell
Hajtania a nyáját.

Október 20. Vendel névnap.

(német) Jelentése: a vandálok népéhez tartozó.

Életfeladata a gyengék segítése és támogatása. Sorsát a győzni akarás és a harckészség fogja vezérelni. Minden ellenállást megpróbál leküzdeni. Magabiztosan valósítja meg céljait. Nem tűr megalkuvást, és nem viseli el a kudarcot. Nem rendelődik alá, kerül az ilyen szituációkat. Nehezen kezelhető, mert akaratához is érzelmileg közelít, önfejű. Nem tűr ellentmondást, irányítani akar. Csak az lehet jó, amit ő elképzel. Nem lehet neki ellenállni, annyira meggyőző tud lenni, még akkor is, ha ez alaptalan. Ha felismeri, hogy feladata másokért

küzdeni, akkor kiteljesedhet. Képes bármit elérni, ha nem öncélú. A sikere akkor válik teljessé, ha ezt valakivel együtt, vállvetve teszi. Határozott és erős társat keres, aki támogatni tudja. A döntéseket azonban mindig ő hozza meg. Rendkívül szenvedélyes, ezért gyakran féltékeny. Gyakran esik az erőszakosság és a hatalmaskodás csapdájába.

Gyakorisága: Az 1990-es években igen ritka név, a 2000-es években nem szerepel a 100 leggyakoribb férfinév között.

Megjegyzésem:

Ezen internetes elemzésre én protestálok, mert a fele sem igaz, de a másik felét büszkén vállalom.

Na akkor most mindenki eldöntheti hogy melyik felét is...?

vendi. csak így kisbetűvel

NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DIJAS 2017.

ARANY BOT KÜLÖNDÍJAS 2018.

NYIBA MŰVÉSZETE DÍJ 2021.

2021. október 20.

KÖSZÖNÖM NEKED HATVANHATSZOR

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

HATVANHATSZOR

megköszönöm Neked,
hogy számon tartottad a számot,
misztikumát e számmisztériának,
s az egész hisztériának,
és, hogy számon tartottad a szádat,
s csókkal köszöntötted orcámat,

legszebbik napján e világnak,
orgonanyitogató felsíró éjszakának.
2020. május tavaszának,
elcsendesült hajnalán.

Köszönöm édesanyám,
azt, hogy megszülettem, az új élet Neked fájt,
nem pedig nekem.
Hatvanhat évet megéltem,
nem vagyok rá büszke,
fájón emlékezem
idő előtt elhunyt
iker testvéremre,
még ma is élhetne.

Sokfélét megértem,
sokmindent elértem,
sokmindent nem értek,
életemben többször
örültem és féltem,
köszöntsél rám kupát,
még jónéhány évben.

Azt gondolod rólam,
jól megöregedtem,
öreg fateknőként
de megrepedeztem,
haszontalan lettem.

Külsőmre tekintve,
arcom vonásai
mélyre bevésődtek,
gerincem meghajolt,
mindenki előtt,
hajam deres lett,

szemem fénye kihűlt,
de itt legbelül
még dobog meleg szívem,
rendíthetetlenül.

Vannak, akik már régen elhagytak,
magukban régen eltemettek,
akadnak, akik már elfeledtek,
de sok- sok barátom van,
akik köszöntenek,
nekirugaszkodom újra az éveknek,
nem fejezem be addig,
míg oly sokan szeretnek.

Többek csodálkoznak,
hát ez még él?
Hagy talán időt nekem a teremtő,
hogy befejezzem mi kiróva van,
penitenciámmal együtt élve
megtisztítom magamtól magam magam,
hogy tisztán élhessek,
s ilyenkor teljes búcsút nyerek.

Csak akkor hagyom abba,
ha én mondom, elég volt.
Felnézek az égre,
bocsánatot kérve,
tudom ekkor apám
haragudna érte.

S akkor dobok egy rézpénzt,
ezért vigyen át a túlsó partra,
az ügyesen ravasz révész.

Ekkor elindulhatok
magamnak előre,
a másik oldalon,
örökké tartó
magányos utamon.

SZEKSZÁRD, 2020. 05. 07. SZÜLETÉSEM NAPJÁNAK
HATVANHATODIK ÉVFORDULÓJÁN

HÁLÁSAN KÖSZÖNÖM A KEDVES KÖSZÖNTÉsed,

VENDI, MAGÁNZÓ, A ROSSEB SAROKBÓL

Arcom kerek,
SZÍVEM RAGYOG,
ha keresnél,
én itthon vagyok.

KEDVES HENI , MOST JÖTTEM A GÉPHEZ, és kissé
meglepődtem hogy már elküldted a jókívánságokat.
Köszönöm szépen a megható versed, és a sok szép zenét. jól
kiválogattad a dalokat, már belehallgattam, de majd éjszaka
végighallgatom. „Az élet gyötrelmem, nem viselem el, csak
részezen” a kedvencem. A szövegre csak most annyit
reagálnék, hogy valójában eljutottunk addig, hogy a test
gyötrelmei és a külső belső bajok már nem fontosak, a szellem
szépsége csupán a lényeg. Ezt jól megértetted te is. Meg kell
találni abban a szépséget, és a maradandót. Már csak ez az
esélyünk maradt, és van. Elmentem a leveled. Neked előbbi
jobbulást kívánok szeretettel: Vendi
Köszi anyukádnak is a jókívánságokat.

KEDVES HENI! ISMÉT ELOLVASTAM. Köszönöm szépen!
Áldjon meg az Isten mind a két kezével. Vendi

MÁJUS 7. LEGFONTOSABB NAPOM

1954. 05. 07.

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

Édesanyánk,
Kicsiny, törékeny asszony,
Éppen hatvannyolc éve,
Felnézett az égre,
Enyhülést remélve,
A szenvedésre.
S a szerelemnek
Legszebbik havában
Orgona nyitogató
Langyos májusában,
Csendes éjszakának
Felsíró zajában
Kettő fiat szült
Maga, és az Isten
Dicsőségére.
Hasonlatosan

Saját képére.

AZ ISTEN ÁLDJA MEG ÉRTE.

2022. MÁJUS 7.-ÉN

A VERS HANGOS LINKJE

ELMONDJA ILOSVAY EGYED KATALIN

<https://www.youtube.com/watch?v=dtjzNW7o8Eo>

A VERS A JUTUBON IS MEGHALLGATHATÓ

KÖSZÖNÖM NEKED HATVANNYOLCSZOR

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

KEDVES FACEBOOKOZÓ LISTATÁRSAK, ÍRÓ ÉS OLVASÓ
BARÁTAIM, ÉS MINDNYÁJAN, KIK ÍRTOK NEKEM.

Hálás szívvel megköszönöm mindenkinek a kedves gratulációkat, zenés linkeket, verseket, videókat, és képeslapokat, AMELYEKEt születésnapomra kaptam Tőletek. Olyan sokan felkerestetek akár telefonon, skypen, emailekben , vagy személyesen, hogy elnézést kérek mindenkitől, csak így, egyben tudom mindegyikőtöknek megköszönni a kedvességét, és az odafigyelését. KÖSZÖNÖM szépen.

Nagyon jól esett.

Ez számomra egy tükör volt, hogy mennyien szeretnek, és nincs egy rosszakaróm, haragosom sem, hiszen ők nem írtak, tehát nincsenek.

Még a kritikusok is csendben maradtak.

Sokan bíztattak a további írásra, és megígérhetem, hogy mindaddig olvashatjátok írásaimat, míg a teremtmény megengedi, hogy értelmes gondolatokat tudjak leírni a kezemmel. Hálás vagyok mindenkinek, majd megadózok érte.

Írásaimat továbbra is megtalálhatjátok a facebookokon, a Megszólalok blogszponon és a MEK oldalain, mint E könyvek.

Mindenkinek jó olvasást kívánok, és várom a visszajelzéseket, mivel ezekből táplálkozom, és építkezem.

Hálás tisztelettel, kézcsókom a hölgyeknek, baráti kézfogás az uraknak.

Szeretettel Vendi.

A ROSSEB SAROKBÓL, egyebet nem mondhatok.

HATVANNYOLCSZOR megköszönöm Neked,
hogy számon tartottad a számot,

misztikumát e számmisztériának,
s az egész hisztériának,
és, hogy számon tartottad a szádat,
s csókkal köszöntötted orcámat,
legszebbik napján e világnak,
orgonanyitogató felsíró éjszakának
2022. Május tavaszának, elcsendesült hajnalán.

Köszönöm édesanyám,
azt, hogy megszülettem,
az új élet Neked fájt,
nem pedig nekem.
HATVANNYOLC évet megéltem,
nem vagyok rá büszke,
fájón emlékezem
idő előtt elhunyt
iker testvéremre,
még ma is élhetne.

Sokfélét megértem,
sokmindent elértem,
sokmindent nem értek,
életemben többször
örültem és féltem,

köszöntsél rám kupát,
még jónéhány évben.

Azt gondolod rólam,
jól megöregedtem,
öreg fateknőként
de megrepedeztem,
haszontalan lettem.

Külsőmre tekintve,
arcom vonásai
mélyre bevésődtek,
gerincem meghajolt,
mindenki előtt,
hajam deres lett,
szemem fénye kihült,
de itt legbelül
még dobog meleg szívem,
rendíthetetlenül.

Vannak akik már régen elhagytak,
akaratukon kívül, Rúzsamájban , a temetőben laknak,
magukban régen eltemettek,

akadnak olyanok is, kik már elfeledtek,
de sok- sok barátom van,
akik köszöntenek,

Ez az évforduló arra is jó, hogy előhozza azokat, kik nem
minden nap velem foglalkoznak.

Holnap már munkanap lesz, és rám telepedhet a
műemlékfelügyelet.

nekirugaszkodom újra az éveknek,
nem fejezem be addig,
míg oly sokan szeretnek.

Többek csodálkoznak,
hát ez még él?
hagy talán időt nekem a teremő,
hogy befejezzem mi kiróva van,
penitenciámmal együtt élve
megtisztítom magamtól magam magam,
hogy tisztán élhessek,
s ilyenkor teljes búcsút nyerek.

csak akkor hagyom abba,

ha én mondom, elég volt.

Felnézek az égre,

bocsánatot kérve,

tudom ekkor apám

haragudna érte.

S akkor dobok egy rézpénzt,

ezért vigyen át a túlsó partra,

az ügyesen ravasz révész.

Ekkor elindulhatok

magamnak előre,

a másik oldalon,

örökké tartó

magányos utamon.

SZEKSZÁRD, 2022. 05. 07. SZÜLETÉSEM NAPJÁNAK
hatvannyolcadik ÉVFORDULÓJÁN

HÁLÁSAN KÖSZÖNÖM A KEDVES KÖSZÖNTÉsed,

VENDI, MAGÁNZÓ, A ROSSEB SAROKBÓL

Arcom kerek,
SZÍVEM RAGYOG,
ha keresnél,
én még itthon vagyok.

nagy.vendi54@gmail.com

Nagyon féltem őt

Vendi igazi hős volt. Ezt nem csak én mondom, hanem az olvasók egyike, aki már kezd elfogadni. Vendi még a halála hajnalán is az újság szerkesztésével foglalkozott. Aznap bementem a levelezőjébe, hogy megnézzem bent volt-e. Meglepetésemre még dolgozott is. Az egyik hölgynek csak ennyit írt: betettem az írásodat a magazinba. Aztán szépen csendben elment örökre, a halállal szemben sajnos elvesztette a harcát.

2014-ben a MAGYAR ELEKTRÓNIKUS KÖNYVTÁR felkeresése után elkezdtünk verses, novellás, és életrajzos könyveket írni. Vagyis a már meglévő írásokból tematikusan összerakni egy könyvet. Ekkortájt kezdődött el a mi kettőnk játéka, amelyet Vendi nagyon ügyesen kitalált.

Ha Vendi nem talált egy írását, ami éjszaka eszébe jutott, azt reggel elmondta. Segítsél, valahogy mondj egy mondatot, vagy írd körül Vendi nekem kérlek, kértem. Ahogy hallgattam bársnyos hangját, úgy kattogott az agyam is, ha nem jöttem rá mindjárt, akkor elővettem a google-t segítségül. Volt olyan írása, amit napokig kerestem. Nagy öröm volt számunkra,

amikor meglelt a keresett vers, vagy novella. Óh, de szép és megható emlékek sokasága fonódik a szívem köré.

Az elején még nagyon lelkesen, és viszonylag gyorsan csinálta a könyveit.

Aztán évről évre lassabb lett. Ezt betudtam a rossz gépének, és a többszöri rosszulléteinek. Gyakran leesett a cukra, ilyenkor mondtam neki, hogy egyen valamit, amit talál az asztalán és ivott hideg csapi vizet. Aztán visszaült a skype-hoz, beszélgetünk egy kicsit még, aztán elment lefeküdni, és én akkor is vigyáztam rá gondolatban, mert nagyon féltettem őt. Nyugtalan voltam miatta, még vissza nem jött délután. Csak akkor nyugodtam meg, amikor azt mondta, és a hangján is hallottam hogy jobban van.

Egyszer nagyon megijesztett, még a vér is meghűlt az ereimben. Délelőtt volt, és tudtam, hogy egyedül van otthon. Néha egy picit el szokott aludni, ha túl fáradt volt. Csendben szoktam őrizni az álmát.

Épp beszélgettünk, amikor egyszer csak hirtelen síri csend lett a vonal túlsó végén. Vendi rosszul vagy? Kérdeztem, de nem jött válasz. Kérlek kelj fel hallod! Miközben sírok, és kiabálok, nem segít semmi, nagyon félttem. A telefonom ott volt épp mellettem, hívom, hátha felveszi a csörgés. Mire végre feleszmélt. Ne sírj, és ne kiabálj, mondta.

Elájultál, mondtam, hány percre? kérdezte, úgy két három percre, mondtam neki. Nyugodj meg kérlek, itt vagyok, nem mentem el, mondta. Csörgött a telefonom, mondta érzékenyen. Én voltam, hátha fel tudlak verni vele, mondtam. Egyszer így fogok meghalni, fejezte keserűen. Nem akarom, hogy meghalj, válaszoltam zokogva. Ettől a naptól kezdve még többet voltunk együtt az éterben.

Gondolatom te vagy

Úgy alszom el,
ahogy a szívem diktálja.
Keresve találom drága szívedet
hófehér párnámon.

Ölve karjaim közt óvom.
Hiányzol, suttogom:
keserves volt a nap nélküled.
Szemem sarkából könny szalad.
Boldogok a nappalok,
ha soraidat olvashatom.
Göncöl szekéren
ezüstös hold utazik.
Szíved szívemen pihen.
Éjfél üt a harang.
Utolsó gondolatom
még te vagy.
2014. szeptember 02.

Fohász Istenemhez

Istenem, ha létezel
ott fenn az égben,
tekints le rám, s
hallgasd meg egyszerű
imámat.

Oly sokat vesztettem,
s nem panaszkodtam.
Tűrtem, s próbáltam
jobbra fordítani sorsom.

Házad csendjében, padok
soraiban nem tudom
rózsafüzérem morzsolni.
Én nem erre születtem.

Szívemből szeretek tisztán.
Most mégis hozzád fordulok,

mert lelkelem félelemtől reszket,
ne vedd el tőlem!

Azt, ki igazgyöngy lett szívemben,
féltőn óvni szeretném szárnyaimmal,
védelmezőn betakarom.
Szívem keservesen sír utána.

Istenem, csak őt ne vedd el tőlem!
Ki a legnagyobb támaszom lett
ezen a sötét, sivár világon.
Hagyj, kérlek előbb elmenni engemet,
hogy többé ne hulljanak fájó könnyeim.
2014. szeptember 19.

Égő bánat szívemben

Könnyfátyol szememen,
bánattól égő lelkelem.
Nem segíthet senki se,
még a keserű fájdalom rajta ül.
- Ha majd nem leszek - kezdted
halk szavaiddal.
Ütőmben a vér is megfagyott.
Szívem összeszorul, s a legnehezebb
pillanatban is arra kérsz:
- Ne sírj!
Nem tudod, milyen
nehéz könnyeimet visszatartani.

Ha most itt lennél, válladon zokognék.
Örökre beléd kapaszkodnék.
Ólomsúlyú gondolattól így tudnék szabadulni.
Nélküled elveszne egy csodaszép világ,
melyet te építettél körém.
Bolyonganék utánad szüntelen,
míg véget nem ér fájó, kínzó életem.
2014. június 13.

Megjegyzés: Kedves barátom fájó mondata: „Ha majd nem leszek” - szívemig hatott.

Nagyon kicsin múlt az öröme és a bánata

Majdnem minden könyvborítóját együtt csináltuk, kiválasztottuk a fényképét. Paint segítségével ráírtam a könyv címét. Volt, hogy több napig is eltartott, mert nem tetszett, elkezdtem igazítani a képet, vagy a szöveget. De mindig kész voltam vele, mikor ő küldte a könyvét. Majd tovább kellett küldenem a gmail fiókjából a könyvtárosnak, aki már engem is ismert.

Vendivel élmény volt dolgozni, néha azonban el tudott keseríteni, mert akaratomon kívül véletlen lilla-nak írtam a lila Madonnát. Annyira a szívére vette az első könyvén a hibát, mintha a világ dőlt volna össze. Evvel nagyon el tudott keseríteni. Szerencsére két nap múlva kijavították egetverő hibámat, aminek nagyon örültünk mindketten.

Vendinek nagyon kicsin múlt az öröme, vagy a bánata, ezt hamar megtapasztaltam.

Majd a könyvét úgy, ahogy ő megírta előre, már csak a linket várta tőlem, hogy betehesse, és küldte is nekem a levelet. Én a könyvborítójával tettem fel a facebookjára, ő meg elküldte a négyszáz olvasójának a gmail fiókján. Olyan is volt, hogy

lediktálta mit írok, és akkor csak át kellett küldenem neki, hogy ő is tudjon vele dolgozni. Nevetett a hangja, félre tette gondját, és csak a munkájának élt.

Mutatok egy példát hogyan is csináltuk. Íme:

MEGJELENT NAGY VENDEL E KÖNYVE A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

NAGY VENDEL TÖVISKOSZORÚK VERSVÁLOGATÁS

NAGY VENDEL TÖVISKOSZORÚK VERSVÁLOGATÁS

<http://mek.oszk.hu/15700/15743/>

NEM LÁTÓK ÍGY OLVASHATJÁK.

[Http://mek.oszk.hu/15700/15743/15743.htm](http://mek.oszk.hu/15700/15743/15743.htm)

NAGY VENDEL:

MAGÁNZÓ

NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DÍJAS

Nagy.vendi54@gmail.com

E KÖNYVEM ITT NORMÁL VÁLTOZATBAN OLVASHATÓ.

Szükségem van rád örökké

Vendi összesen huszonöt könyvet adatott ki.

Sajnos az utolsó könyvét, amelyet félbe hagyatott vele hirtelen halála, azt már csak én adhattam ki neki, bármennyire is összetört a halála. Össze kellett magamat szedjem, hogy pár mondatos ajánlást írjak könyvéhez. Az örök irodalmi munkásságát tisztelettel lezárhassam, és megőrizhessem neki, amíg csak élek.

Nagyon jó tanárom volt, mert inspirált az írásra, könyvkiadásra. Tudtomon kívül felnyitotta a szememet, hogy én mire vagyok képes. Sokszor mondtam neki, ha te nem jöttél volna, nem lenne tizennyolc könyvem. Sok könyvemhez írt ajánlót, amelyet kincsként őrzök. Ő egy odaadó, segítőkész ember volt, aki a lelkemig, és a szívemig ért. Mérhetetlen fájdalom nekem az elvesztése, és a hiánya.

Azóta senki sem mondja, hogy jó-e a versem, vagy a novellám. Ha nem találta jónak a versemet, vagy azt írta, hogy dolgozzál rajta még, vagy ha csak a rím miatt volt gond, akkor lehetőséget adott néhány szó cseréjére. Mindig leírta a szavakat, hogy válasszak, melyik tetszik. Ha kész voltam vele, átküldtem neki, és betette az újságjába.

Vendi örök biztonságot adott nekem. Mindig foghattam a kezét, és még mindig kapaszkodom belé, mert szükségem van rá.

Mert szívemben él tovább.

Sajnos már soha nem jön vissza. Pedig gyötrő hiányod egyre csak kínozza fájó lelkemet. Úgy érzem, semmi már az életem, egyre csak rád gondolok. Szükségem van rád, a síron túl is nagyon ragaszkodom „hozzád”, nem tudlak, és nem is akarlak feledni. Ha Isten engedné, akkor azt kérném tőle, hogy engedjen vissza a földre, mert nélküled keserves az életem.

Nem érdekel, hogy ki mit mond, de te voltál az egyetlen ember, aki hosszú ideig velem volt az éterben. Rengeteget adtál nekem lelkileg, és vigyáztál rám, amikor egyedül voltam.

Köszönöm ezt neked! Tanítottál, és vezettél az irodalom útján.

Rövid időn belül olyan lettél nekem, mint a családtagom.

Nélküled elveszett vagyok. csak bolyongok ebben a sivár sötét világban.

2015-től két évre felmondtak nekem a munkahelyemen. Így még többet lehettem Vendivel, amit nagyon szerettem. Ő mindig velem volt, s ha valami nyomta a szívemet, azt megbeszéltük és utána jobb lett. Vendi olyan volt nekem, mintha családtagom lett volna, akit nagyon szeretek.

Két év múlva ismét visszahívtak dolgozni. Örültem egyik részről, de a másik részről fájt nagyon a lelkem, hogy azt a nyugalmat, amit kialakítottunk Vendivel, azt fel kell adjam. Az a két nap, amit bejártam, azt is nagyon keserűen éltem meg.

Pedig tudtam, hogy délelőtt tízkor hívni fog, és így is össze voltunk kötve a skype által. Engem nagyon érzékenyen érintett, hogy két nap nem lehetek vele. Vendi örökké hiányzott nekem, és ma sincs ez másképp, mikor ezt a könyvet írom róla.

Édesanyámmal volt egy karambolunk, ütköztünk egy kamionnal. Nagypám erdész kunyhója alatti nagykanyarban, Zobák fele, megcsúsztuk egy decemberi napos délelőttön.

Sajnos édesanyámnak elrepedt két bordája, és elvitte a mentő. Nagyon megijedtem, féltettem édesanyámat. Még nem jöttek értem keresztapámék, az autószerelőnk fiával maradtam. Mihelyt megérkeztek, rögtön mentünk anya után a kórházba. Szerencsére még aznap délután hazajöhetett anya velünk. Nem vittem telefont, és szegény Vendi nagyon aggódott értem. Hallottam a hangján, hogy féltett. Máskor vigyél telefont, hogy tudjam merre vagy, kért. Volt nálad enni, vagy innivaló? - kérdezte kedvesen. Nem volt Vendi, válaszoltam. Csak a papához mentünk volna a temetőbe Magyaregregyre. Máskor vigyél valami ennivalót, hogy ne essen le a cukrod, mondta bársonyos hangján, amelyből még hallottam az aggódást. Láttam, rakod az újságod, jönnek a reagálások, mondta. Igen, mert nagyon ideges vagyok még anya miatt, és valamit kell csináljak, válaszoltam neki. Vendi csak a levelezőjében tudta néha olvasni a facebook hozzászólásait. Vendi csupaszív ember volt, aki fantasztikusan tudott bánni az emberekkel. Mindig, és még most is felnézek rá, mert számomra ő volt a minden, és még most is szükségem van rá.

Vallomás

Merengek az elmúlt
nyolc év emlékén,
amelyet ajándékba
kaptam tőled.
Szinte félek a
gyorsan elszálló évektől.
Olyan szép volt,
amikor megismertelek.
Hirtelen nyugodt lett
az életem körülöttem,
s másképp láttam a világot,
mert ott voltál velem,
aki olyan sokat jelent nekem.
Fantasztikus dolog volt,

hogy egy idegen
önzetlenül megfogja kezemet.
Mára már olyan vagy nekem,
mint a legdrágább családtagom,
akit képtelen vagyok elengedni,
mert úgy ragaszkodom érted.
Már akkor hiányzol,
mikor leteszed a telefont.
Egyre jobban érzem
a gondoskodásodat.
Olyan lelki biztonságot
adsz nekem, amelyet más
képtelen adni.
Egyedül veled szeretek lenni,
mert rengeteg élménnyel
gazdagítod sivár létemet.
Gyakran bánt a gondolat,
mi lesz akkor,
ha egyszer önhibámon
kívül elveszítelek.
Akkor teljesen összetörök,
s megszűnik az életem,
mert ezt a fájdalmat
nehéz lesz elviselnem.
2021. március 12.

Bárhol és bármikor

Ezer, s ezer gondolat kavarg fejemben,
mégis a legszebbre
emlékszem szívesen.
Legyek bárhol, és bármikor,
egy kép lebeg szemem előtt.
Mintha velem lennél,
olyan élethű a pillanat.
Kedves, hamvas arcodat látom,

gyengéden simogatnálak.
Kezem téged keres,
ölelni szeretne, de nem talál.
Csodálatos érzés
lelkemet melengeti.
Gyönyörű látomásért könnyet ejtek,
amely messze, nagyon messze gurul
mézédes hegyeken, és völgyeken át,
túl a virágos réteken,
míg megérkezik lábad elé.
Abban a könnycseppben minden örömöm,
s gyengéd szeretetem
megbújt szerényen.
Becsés ékszerként dédelgetve
őrzöm szívem legféltettebb szobájában .
2019. január 11.

Nem hagylak elveszni sohasem

Szívem, lelkem tele van szomorúsággal,
kesergek is érte egyfolytában.
Ő már nem tud többé jönni hozzám,
gyönyörű gyöngysorait többé nem olvashatom.
Rettenetesen hiányzik, s nem
tudok beletörődni hiányába.
Szívem fekete gyászba öltözött.
Szemem jeges könnyzáport hullajt.
Valaki elment, aki évekig melengette
szívemet, lelkemet.
Vele oly gyorsan szálltak a napok, s évek.
Mintha tavaszi szellők szárnyára ültetett volna,
s repített tova, ahogy még senki se.
Vezetett, s tanított a szépre, s a jóra, kezemet el
sose engedte.
Ezernyi csodát éltem meg vele.
Nem engedhetem, hogy elveszen,
belehalnék bánatomba.
Nem veheti el, s nem hagyhatom,

hogy kedvét szegje a technika ördöge.
Képzeletemben érzékeny, gyenge szívét
újra, s újra átölelem.
Szüntelen csak kapaszkodom, kapaszkodom belé.
Nem záródhat be előtte még az elektronikus világ.
Kérlek, Istenem, segíts neki, s adj neki rengeteg kitartást még,
s becsüld meg alázatos munkáját.
Hinni szeretném, hogy vissza fog jönni, s akkor majd
újra patak fakad a világra boldogságomban.
Addig nyugtalan vagyok, s nem tudok vigasztalódni,
még vissza nem tér!

Hozzátok őt vissza nekem

Zokogva kereslek,
sötét ösvényeken haladok.
Érted dúdolom bús dalom.
Nem tudom merre járok,
csak szaladok, hogy
enyhítsem gyötrő bánatom.
Gúzsba köti lelkemet a fájdalom.
Rajtam ül a félelem, mert
nem hallhatom bársonyos hangodnak
simogató szavait.
Nem hagyhatom elveszni
gyönyörű gyémántom.
Kihunytak belőlem a fények,
mintha minden elveszett volna,
amely kedves volt nekem.
Egy kicsit belehalok mindennap.
Egyetlen vágyam,
megtaláljam fénylő csillagom.
Rettenetes a hiányod!

Gyere vissza Kedves,
rád várok!
Hozzátok őt nekem vissza, könnyörgök.
Ne szóljatok, vérzik a szívem, mintha
rózsa tüskéi bökdösnék.
Inkább hagyjatok egymagam egy sarokban.
Emlékeimbe merülve örökké velem vagy
szívem rejtekén.

2017. július 22.

Fantasztikus tulajdonsága volt.

A 2016-os év nagyon keservesen indult. Vendi véletlen rákattintott egy zsaroló emailra. Ez az email minden munkáját blokkolta, a zsaroló azt hihette. Vendi fizet majd, hogy visszakapja az összes írását, de nem így lett. Vendi pár napig félt, és keveset volt fent a gépén. Azt hittem, hogy most mindennek vége lesz. Engem is megráztak a történetek, s nagyon féltettem őt. Még a hangján is éreztem fájó bánatát, de Vendinek volt egy jó tulajdonsága, pár nap után „megrázta magát”, és azt mondta: Újra kezdünk, az olvasóimat nem hagyhatom. De segítened kell, kért. Csodálatos volt az újra felállása. Ezt én nem bírtam volna végig csinálni. Tényleg bámulatosan lehetett tőle még ezt is tanulni, fantasztikus ember volt. Aki ismerhette őt személyesen, boldog lehetett.

Az írásai nagy része nálam volt, ezért hetekig, hónapokig nem csináltunk mást, csak küldözgettem a dolgait. Előre mindig megbeszéltük, hogy mit kér, fekete fehér újságját vagy a verseiből. Szerencsére a pieris amatőr írók oldalán minden addigi írása megvolt. Csak a félbe maradt versei tűntek el jobbára, de némelyiket emlékezetből újra írta. Ehhez is rengeteg önuralom kellett, hogy emlékezetből vissza tudja hozni a már félig megírt verseket, majd be is fejezze.

Vendi írt, és megjelentek írásai antológiában, és más könyvekben is. Sajnos elismerést csak tőlünk, olvasóitól kapott. Néha versei megjelentek a szekszárdi teolban, de ennél több nem volt. Soha nem kapott kitüntetés mint a kortársai Mindig azt mondta szomorúan, hogy azért nem kap kitüntetést, mert vak, és ezért nem akarják elismerni munkásságát. Ugyan már Vendi, verseidre és novelláid nincsen ráírva hogy vak vagy. Jól írsz, érhetően, és egyszerűen nem tudok mást mondani neked. Csak azt nem értem, hogy legalább a több éves újságod írására miért nem figyelnek fel rád, hiszen te vagy az egyedüli ember, aki felkarolja a sérülteket, és esélyt ad az írásaik megjelenésre. Életedben kellene megkapnod a megérdemelt díjadat, hogy még örülhess neki. Nem ahogy mostanában csinálják, meghal egy nagy ember, és rá pár évre kitüntetik. Az már semmire sem jó, csak a családnak egy emlék. Jól esik, amit mondasz, majd meglátjuk mit hoz a jövő, mondta meghatottan.

2018-ban sokan az olvasói közül jelöltük az Aranybot díjra. A pályázat célja az, hogy segíts embertársaidon. Hétköznapi hősök a látássérültekért.

Vendi maga is látássérült volt, kitartásával és szorgalmas munkájával minden hónap 15-én örömet vitt sérült és egészséges társainak, a megszólalok újságját email címükre hordta ki.

Nagyon szépen, és izgalmasan alakult a verseny. Elkezdődött a szavazás ideje, és egy hölgy, aki ismerte Vendit, nagyon csúnyán megsértette. Átírta a verseit, és megosztotta Vendi facebookján. Ez a tett nekem nagyon fájt, hogy bántja Vendit. Csupán csak azért tette, mert a hölgy másnak a kezébe akarta látni a díjat, és nem Vendiébe. Vendi vakon egy csodát hozott

létre újságjával, úgyhogy megérdemelte a díjat. Győzött, mert méltóbb volt a győzelemre.

2018- ban Vendi boldogan vette át a különdíjat Budapesten, október 15-én, a fehérbot napján.

Sajnos többé nem éri fény kék szemeidet.

Szép szemeid

Kérlek, ne kérj többé bocsánatot,
hisz nem tettél semmi rosszat.
Ha tudnád, hányszor gondolok
rád szeretettel, akkor biztos örülnél,
s nem kínoznád magad,
hogyan haragszom rád!
Fényképeden arcodat százszor megsimogatom.
Szemüvegeden át szép szemeidet
óvatosan cirógatom, s könnyeken át
arra kérlek, nyisd ki szép szemeidet.
Csak egyszer hadd lássam
szeretetet adó szemed bogarát.
2014. január 27.

Nagyon árva, és elveszett vagyok nélküled Vendi. Egyfolytában csak te jársz az eszemben. Édesanyámon kívül te voltál az egyetlen ember, akihez lelkiileg ragaszkodtam. Tudtam, és érzékenyen érintett, hogy nem látsz. Még az elején egyszer megkérdezted tőlem, hogy félek-e tőled, mert vak vagy? Miért félnék, válaszoltam, te ugyanolyan ember vagy, mint a többi ember. Ugyanúgy össze tudod vágni a hagymát, és a paprikát a lecsóba. Emlékszek rá, hogy évekkel ezelőtt otthonodban még a csapatot is kicserélted.

Azt elmesélted, amikor csak egy szemedre vakultál meg, akkor még eljártál bevásárolni a közeli boltba. Aztán megfőzted a családnak az ebédet, mire hazaértek. Úgy éreztem látókorodban, és egy szemeddel is, otthon voltál a konyhában. Nagyon házias típus voltál, mert minden lehullott gyümölcsöt, és zöldséget hasznosítani tudtál. A baromfiudvart is jól tartottad. Szomorúan elmesélted, és mélyen beleborzongtam, amikor bementél a kórházba, még bal szemedre láttál, s bízattak, látni is fogsz. De sajnos azt a kis fényt is elvették tőled, ami volt. Zokogtam, és belesajdult a szívem is, hogy vehették el a szemed világát. Ne sírj kérlek, kérted. De megszakad érted a szívem, mondtam neki. Úgy szerettelek volna ismerni, hogy legalább segítsek neked, Vendi. Ez szörnyű lehetett neked drága Vendikém. Hetekig sírtam, ha eszembe jutott ez a borzalmas orvosi beavatkozás, amely a szeme világába került. Lelkileg teljesen kiborult, mikor azt mondta neki az orvos, hogy ül majd egy sarokban és a telefont se lesz képes felvenni. Ezt a szörnyű csapást Vendi nem bírta elviselni, és depresszióba esett.

Két év depresszió után rácáfolt az orvosra, és 2011-ben létrehozta a Megszólalok internetes újságot. A főcím oldalképét is ő találta ki: a fül kézen rajta van a fül és a száj, mert a vakok ezzel a három érzékszervvel kommunikálnak. Középen pedig oda van írva nagybetűkkel: Megszólalok.

Addigi mozgalmas életét teljesen fel kellett adnia. Pincéjét, ahova szeretett öccsével jártak dolgozni, el kellett adnia. Nagyon szépen ír tanyai szabad életéről, az embernek kicsordul a könnye olvasás közben. Bele sajdult a lelke, ahogyan a föld szeretetéről írt. Számtalan versében örökítette meg, amikor még szüleivel, és öccsével művelték a szőlőt. Nagyon gyakran mesélt nekem is a pincei élményeiről. Életörömödnék ezt a szakaszt megörökítettem egy versemben. Mindig így szeretlek látni, még most is a képzeletemben. Nekem te örökké hiányzol, drága Vendikém.

Boldog életörömödben

Érted örökké búsul
gyöngé szívem,
parancsolni nem tudok neki,
így hagyom, hadd
vigyen messzire.
Hadd érezzem a
gyönyör összes pillanatát.
Kár, hogy nincsen hegedűm,
húzhatnám a legszebb
dalt rajta olyan érzéken,
ahogy érzem.
Leültem a fűzfám árnyékába,
amit édesanyám ültetett
születésem előtt.
Perc alatt mély
gondolatba estem.
Egy szép szál rózsához hasonlítalak.
Hold fényében is te ragyogsz előttem.
Hajnalban nevedet ismétlem,
amely számomra úgy csillog,
mint harmat gyöngye a fűszálon.
Mindenhol ott vagy,
ahol lenni szeretnél.
Ott vagy a négy évszaknak
viruló szépségében.
Ott vagy a fáknek virágzó illatában.
Halványuló napnak sugarában.
Susogásában az őszi szellőnek.
Ott vagy a gyümölcsszedő
vidám szüretnek idején.
Boldog életörömödben
látalak a tanyádon,
melyet szép emlékként
őrzök egy színes fényképen.
2020. július 30.

Nem érdemelted meg a nehezített keresztet

Egykor égszínkék szeme volt, és szőke haja. Gyönyörű volt a lelke, ezt kék szeme tükrözte.

Nagyon szerette a szüleit, és az ikertestvérét, gyakran mesélt róluk. Igazán jó volt hallani tőle. Úgy beszélt róluk, mintha még élnének. Gyakran látta, és hallotta őket álmában, és beszélgettek. Az édesapját jobban szerette, mint az édesanyját, ezért egyik versében apaföldet írt anyaföld helyett.

1944-ben leendő szüleit elhurcolták málenkij robotra.

Édesanyja már az odafelé úton elvesztette lány testvérét, aki tífuszban halt meg. Vendi nagyon sokat mesélt nekem erről a kegyetlen időszakról, amit neki otthon, az édesanyja elmesélt félve. Vendi a későbbi évek folyamán verseiben leírta szülei hányattatott sorsát.

Nagyon gyakran elképzeltem Vendit gyerekként. Nem volt nehéz dolgom, mert mindig mesélt a gyerekkoráról. A szőke, göndörhajú kisgyerek, aki imádott olvasni, és tulajdonképpen minden érdekelte. Ahogy a Séd patakánál játszottak az ikertesójával, azt sohasem feledem.

Én még soha nem ismertem Vendihez hasonló embert, aki túl a hatvanon, képes sírni a szüleiért. Nagyon megható érzés volt, sokszor vele sírtam. Végre az élet felém sodort egy hasonlóan érzékeny embert mint én, akinek teljesen át tudtam érezni nehéz sorsát. Sokszor azt mondtam neki, nem érdemelted meg Vendi ezt a nehéz keresztet, amelyet a cipelsz. Te egy csodálatos ember vagy, aki látó korában sem kerülte el a sérült embert, hanem segített rajta. A könyvtárhoz vezető sok lépcsőn számtalanszor felsegítettél egy tolókocsis embert.

Ezerszer átgondoltam, túl a fájdalomon, amit elvesztése miatt érzek, mennyivel sivárabb lett volna az életem, ha nem osztjuk meg egymással gondolatainkat. Nagyon hálás vagyok neki, hogy ezt a kilenc és fél évet a skype által eltölthettem vele.

Teljesen elfogadott, ezt még sohasem éreztem egyetlen embernél sem. Úgy is ismerhettem, ahogyan senki más.

Elmondta, hogy nem lát, az egy tény, de ugyanúgy fájnak,

szúrnak, és gennyeznek a szemei. Mindig is hallottam, hogy fájtak szemei, mert felszisszent, és azt mondta, hogy nagyon fáj. Meglepődtem rajta, hiszen azt gondoltam, ha valami már nem működik, az nem is fájhat. Sajnos a fájdalommal zsugorodott a szeme is. Ő ezt a folyamatot egy aszott szőlőszemhez tudta hasonlítani.

Vendi kiskora óta félt a sötétben, ezt gyakran mondta. Sokszor gondoltam rá, amikor nem tudott jönni. Vajon mit csinálhat? Tudtam, hogy mindig szól a rádiója, hogy ne féljen. Amikor előre tudta, hogy nem lesz áram, akkor mondta, hogy ne várjam, majd jelentkeznek. Jó, mondtam szomorúan. Még az elején megkérdeztem tőle, Vendi van a rádióban elem. Miért, kérdezte meglepetten. Persze, hogy van, felelte. Jó, akkor tudod hallgatni a rádiódat áramszünetkor.

Sokszor marta szívét a fájdalom, hogy nem tud segíteni a családjának. Pedig most lenne a fiataloknak rá szükségük, hogy segítsen rajtuk. Nagyon szerette a családját.

Vendi mindig azt tervezte, ha majd nyugdíjas lesz, bejárja Magyarországot, megnézi az összes nevezetességet, aztán minden este hazatér. Erős honvágygal küszködött, három nap után bárhol volt, mindig hazatért.

Sokszor éreztem, ki kéne mozdulnia valahova, sajnáltam, hogy mindig otthon van.

Ha elment havonta egyszer a vakodába, másnap a hangjában örömet hallottam.

Aggódtam érte, nehogy baja legyen mikor elmegy. Elmondta nekem, hogy a taxi sofőrje mindig elkíséri az ajtóig. Onnan meg kijönnek értem, és bekísérnek a terembe, mondta. Köszí, hogy elmondtad, csak féltetek, nehogy eltévedj, válaszoltam.

Tizenegy órakor szóltam neki, hogy menned kell készülni, majd elköszöntünk egymástól, és leraktuk a skypot.

A ruháit mindig ő vette elő, mert ki tudta tapogatni a vállfákon. Szépen sorba volt rakva, így tudta, mi hol van.

Mindenről beszélgettünk, tehát a ruhás szekrény sem maradhatott ki a témáink közül. Vele olyan könnyen, és

természetesen lehetett beszélgetni.

Bárcsak itt lehetnél még, drága Vendi, akkor biztosan nem lennék ilyen mérhetetlenül szomorúan árva nélküled.

Sokszor mondta, hogy ő rengeteget utazott látó korában, és sokat látott. Amikor egy pályázaton első helyezést ért el, mehetett volna Erdélybe, s nem akart, mert egyedül képtelen lett volna rá. Megkérdeztem tőle, Vendi, ha valaki elkísérne, s mondaná mit lát, úgy se lenne jó? Nem, mert én szeretném megcsodálni, amit láthatnék. Nagyon meghatódtam keserves mondatán.

Kiváló esze volt, mindenre emlékezett, és mindent tudott. Órákat mesélt dolgokról, és én imádtam őt hallgatni. Zenék jutottak eszébe, amit kért, hogy keressek meg neki, és én is hallgassam meg. Nagyon jó érzés volt együtt hallgatni kedvenc dalait. Mesélt a Szekszárdon látott koncertekről. Ő egy különleges ember volt, akit minden érdekelt. Számtalanszor megkerestem azokat a híres embereket, akikre kíváncsi volt a wikipédián.

Éjjelente, amikor nem tudott aludni, történelmi regényeket olvasott. Egy-egy történelmi személy megkeresése után, a kép alapján elmondtam neki, hogy nézett ki például Gizella királyné. Néha rendszeren „felforgattuk” a net világát. Élmény volt vele dolgozni, és ezt a lendületet én is átvettem tőle. Csodáltam őt mert rengeteget tanultam tőle, és nemcsak elfogadott hanem törődött is velem. Nagyon hálás voltam ezért is neki, de a halálával minden összetört. Mára már csak emléke ad némi vigaszt nekem.

Amikor a daloskönyve bevezetőjét olvastam, akkor jöttem rá mennyire fontos neki a zene. A szomorúságát oldani tudja egy kedvenc dala. Ezután, ha bánatot hallottam a hangjában, küldtem neki zenét. Valamennyire már ismertem zenei ízlését, tehát nem volt nehéz dolgom a kiválasztásban, és mindig gyarapodott e téren is a tudásom. Mivel én külföldi zenét nem hallgattam soha, mert szeretem a dal szövegét érteni. Sok dala volt, ami tetszett.

Olyan, mintha beleőrülnék a kegyetlen halálodba. Egyszerűen nem tudok belenyugodni, hogy nem vagy többé. Veled minden más volt, volt értelme a napoknak, a reggeleknek, és a délelőttöknek, mert tudtam, hogy jössz, és beszélgetünk, dolgozunk, közben hallgatlak. Rosszabb napjainkon megvívtuk egymással a csatáinkat, de a végén mindig megbékéltünk egymással.

Mióta elmentél, egybe folynak a napok, és csak kesergek utánad, és nem érdekel semmi sem. Muszáj, hogy írjak rólad, mert így egy kicsit megnyugszik a lelki világom. Minden úgy áll a számítógépemen, ahogyan hagytuk. Képtelen vagyok letörölni a dolgaidat, mert ragaszkodom hozzájuk. Itt őrzöm kincsként szellemi munkádat, amely örök emlék marad életem végig.

Nincs maradásom

Lassan eltűnik minden,
elveszetten bolyongok ismét.

Nem értheted
milyen nagy a bánatom.

Gyötrő aggódásomat
nehéz elviselnem.

Ugye jól vagy,
s nincs semmi bajod.

Mióta elmentél,
nincsen maradásom.

A falióra mutatója
csak cammogva jár előre.

Szívem mélyén
mély szeretetet érzek.
Félelmem hurrikánként
söpör végig rajtam.
Tüzesen éget
örök ragaszkodásom.
Csak én tudhatom,
hiányodnak fájdalma mar.
Könnyeim gurulnak,
függönyként takarják arcomat.
Az est nyomasztva köszönt reám,
ágyamban fekszem szomorún.
Bánatos szemeimet lehunyom,
s a lélek útján észreveszem:
botorkálsz felém!
Csoszogó lépteidet hallom,
kedvesen átölellek,
itt vagy velem suttogom,
megnyugvást áraszt a gondolatod!
2020. július 05.

Kezednek érintése
Érzésvilág

Add hát a kezed kérlek,
régóta szeretném érezni

kezednek érintését.
Szomorú napjaimon érzem,
ahogyan átölelsz, és
hallom hangodnak bársonyát,
pedig nem vagy velem,
s mégis közelebb érezlek,
mint bárki mást.
Sokszor együtt ballagunk
göröngyös, hosszú utakon.
Zöld lombú fák alatt,
de sokszor várlak.
Azt képzeltem, ott vagy az
egyik fa mögött,
s egyre csak hívsz szelíd hangodon,
s azt mondod, ne sírj kedves,
mindjárt lejövök, s ott várlak
az árnyas lombú fák alatt.
Karomba zárlak, s gyengéden
ölellek, mintha többé nem
eresztenélek el.
Szőke, őszülő fejedet
rám hajtod.
Gyöngyöző homlokodnak
mély barázdáit takarja
egy kósza hajtincsed.
Csendesen suttogod,
örökké itt vagyok
szívednek gyémánt
ablakos szobájában.
Kezedet ezerszer csókolom.
2020. június 6.

Az életem legnehezebb pillanataiban is velem voltál

Vendi minden bánatomat, és örömeimet ismerte, olyan volt
nekem, mint legdrágább családtagom. Akkor sem hagyott

egyedül, amikor 2018-ban apai nagyanyámat koporsóban vitték ki a kapun. Rossz volt látnom, és nagyon sírtam. Emlékszem, szememmel végig kísértem még a koporsót betették a halottas kocsiba. Vendi virtuálisan velem volt, és csendesen vigasztalt. Anya épp orvosnál volt, keresztanyám a mama lánya kint volt. A temetésen nem tudtam ott lenni, mert beteg voltam. Egy dolog borzasztóan nyugtalanított, keresztanyám elmondta, hogy nagyapám koporsója el van rohadva. Vendinek is elmondtam a bánatom, azt válaszolta, nem szabadott volna keresztanyádnak ilyen meggondolatlanul beszélnie, hiszen tudja, mennyire érzékenyen érint nagyapád elvesztése még mindig. Valóban, 1978 óta az a koporsó rossz állapotban lehet, már mondta. A versemet, amit aznap írtam nagyapám koporsójáról, felolvastam neki, és segített pontosítani, amit rosszul írtam.

2018-ban édesanyámat nyelvgyökrákkal diagnosztizálták. Teljesen beleőrültem a félelembe, csak arra gondoltam, hogy anyukám nem halhat meg. Vendi mindvégig mellettem volt, és lekötött, hogy feledni tudjam a bajt. Vendi reggel 9-kor hívott és délig beszélgettünk, és dolgoztunk. Ha délre nem ért haza anya, akkor megvárta még hazaér, majd elköszönt. Délutánonként, még Vendit vártam, beleástam magam a netbe, és a nyelvgyökrák gyógy módjait kerestem. Vendi érezte, hogy egyre idegesebb, és fáradtabb vagyok. Miért csinálod, kérdezte. Azért, mert nem akarom, hogy kivágyják anya nyelvét, és ne tudjon beszélni, enni, és inni. Katasztrófa ez a betegség, ő soha nem ivott alkoholt, és nem is bagózott, mondtam Vendinek. Vendi egészen a halála napjáig erős támaszom volt, és anya betegsége idején is. Volt, hogy csak Vendivel beszéltem, mert anya száját, és torkát összeégette a sugár. Sokszor Vendi tartotta bennem a lelket. Örülök, hogy rengeteg verset írhattam neki, rá gondolva. Egy ilyen nagy betegségnél, mint az édesanyámé, különböző érzéseket, és félelmeket hozott ki belőlem. Ezt Vendivel mind meg tudtam beszélni. Lelkileg nagyon sokat segített, ő volt az egyetlen „ismeretlen

ember”, aki őszintén foglalkozott velem. Ő végtelenül jólelkű, kedves, és aranyos ember volt. Soha többé nem talállok hozzá hasonlót, ha egyáltalán majd képes leszek nyitni egy másik ember barátságára. Ahogy a dolgok állnak, az ő helyét sohasem töltheti be senki a szívembe. Egész nap hiányzik, elveszetten csak bolyongok. Egyet nem tudok magamnak megbocsájtani, hogy a halála előtti napon este még egyszer nem hívtam fel. Hallhattam volna utoljára a hangját, és elmondhattam volna neki, hogy nagyon szerettem, mint barátot. Biztos vagyok benne, hogy tudta, csak annyira fájt, hogy reggel kórházba megy, mert nagyon beteg szegény. Nem is gondoltam rá, pedig megmondta nekem, hogy megfog halni. De én elhessegetem a gondolatot, mert azt akartam, hogy gyógyuljon meg. Már az elválás tudatától is sírva fakadtam.

Voltak napok, mielőtt letette volna a telefont, elkezdtem sírni, mert nagyon hiányzott. Mindig elkeserítette, ha sírok, pláne, ha tudta, hogy érte hullanak könnyeim.

Amikor édesanyámnak megtaláltam a Varga gyógygombát, reménykedni kezdtem, hogy segít a betegségén. Egyszerűen hallani sem akartam róla, hogy meghal. Vele szenvedtem, amikor sugarat kapott a nyelvgyök rákjára. Az elején nagyon sokat veszekedtünk, mert anya nem bírta elviselni, hogy rettegek érte. Sok óra volt, amikor nehezteltem rá azért, mert nem értette meg, hogy mit érzek a betegségével kapcsolatban. Édesanyám nagyon erős természetű, sohasem sír. Én pedig gyötrődve féltettem a betegségében, mert borzasztóan ragaszkodom érte, amíg lehet. A rák valóban falat emelt egy időre kettőnk közé. Anyám betegségét büntetésként éltem meg. Többnyire délután kimotoroztam az erdőbe, csak a körülölelő fák „tudták és érezték”, mennyire szenvedtem én akkoriban. Volt, amikor csak a gondolataimba mélyedtem, de volt, hogy keserűségemben ordítottam. A fák minden érzésvilágomat megtartották maguk közt.

2018 májusában volt az első nyomtatott könyvemnek a bemutatója, melyre rengeteg falubeli ismerősöm, és a

munkatársaim is ott voltak. Sajnos Vendi, aki az írásra inspirált, nem tudott eljönni. De a szívemben, és gondolataimban velem volt ezen a délutánon is. Vendi nagyon büszke volt rám, aminek nagyon örültem. Legszebb volt, hogy édesanyám, aki aznap kapta az első kemóját, velem volt.

Nem tudhatod

Érzésvilág

Nem tudhatod, milyen érzés,
amikor úgy hiányzol,
hogymint szívem-lelkem
fájva zakatol érted.

Nem tudhatod, milyen érzés
kedves arcodat ezerszer
úgy végigsimítani,
hogymint nem vagy velem,
homlokod barázdáit
gyengéden cirógatni
úgy, hogymint magam
mellé képzelek.

Érzem kezednek
meleg érintését,
amikor tenyeredbe

teszed kezemet.
Hosszú, selymes hajad
minden éjjel karomat takarja.
Ha játszik velem a képzelet,
kedves, te jössz felém,
ölelő karjaidba zársz,
könnyes szemem
vigasztalón megpihen rajtad.

2020. március 11.

Egyszer

Lelkemből fakadó mély érzés

Valahányszor feltekintek a
magasztos égre,
elnézem a lassan
vonuló fekete felhőket,
amelyek árnyékként vetülnek
az örökzöld fenyőkre.
Képzeletemben gyengéden ölellek,
nem szólok, csak hallgatok.
Nehéz most beszélnem,

szívemet tépi a fájdalom,
mintha vadvízen eveznék,
s utánam szélesebben jön
a nagy hullám, amely elnyel.
Jól tudom, az élet kegyetlen,
mert sok mindent átéltem már.
Úgy féltelek én.

Szívemnek bársonyos
szobájában kincsként őrizlek.
Örökké a reménytvesztett
embereken segítesz,
nem érdemléd gyötrő,
keserves betegségedet.
Képtelenség, hogy
egyszer örökre elveszítsselek.
Ijesztő a gondolat, hogy
nem hallhatom többé
gyönyörű, bársonyos hangodat.
Sajnos Göröngyös utamon
egyszer nem kísérsz tovább.
Egyetlen vagy, aki megért,
s velem van akkor is,
mikor senki más.
Távol vagy tőlem,
és mégis közel.

Egyedül nálad fogadtam el,
hogy nem láthatlak,
s nem érinthetlek,
mégis ragaszkodom hozzád.
Istenem, kérlek, adj még időt,
hogy óvhassam,
s vigyázhassak reá.
Tudom,
és érzem,
egyszer végleg elengedi kezem.
Kedves, s szelíd lelke
szívemben él tovább.
Akkor majd én is elveszek
bánatomban nélküled.
2019. november 15.

Úgy szeretnék veled most beszélgetni, Drága Vendi. Annyira nyomaszt a hiányod. Most tartok ott, hogy be kell költöznöm az otthonba. Mindig azt hittem, te majd velem leszel ott is, az éteren keresztül, és nem leszek egyedül, mert hozzád ragaszkodom a legjobban. Sajnos mára már csak szívemben élsz. Képtelen vagyok elengedni téged, így is elveszetten bolyongok nélküled. Kevés volt az a kilenc és fél év, amit veled

tölthettem. Folyton visszatekerném az időt, hogy itt legyél.
Semmi lett az életem, mióta elmentél, újra veled szeretnék lenni
Drága Vendi. Akkor megnyugodnék, s újra a régi lennék, tele
életkedvvel, és írói lendülettel. Remélem hamarosan
találkozunk, mert az életem semmit nem ér már, túlságosan
fájdalmas nélküled.

Vadvirágot szedtem

Bíborszínű hajnalban,
vadgalamb turbékolva
ablakpárkányodra száll.
Vadvirággal a csőrébe fogadd el tőle,
tarkabarka réten rád gondolva,
neked szedtem.
Könnyeimmal jól megáztattam,
hosszú kanyargós utakon el ne hervadjon.
Piros pántlikámmal csokorba kötöttem.
Mosolyodtól sugárzó arcodat felidéztem.
Legszebbik madaramat szabadjára engedve
lelkére beszéltem, tenyeredbe simuljon.
Szárnyai kitárva, szeretetemet sugallja.
Óvja, s vigyázza halk lépteidet.
Búskomor napjaidon
tedd kezedet drága szívedre, lassan
megérzed, én vigasztaltalak.
2018. április 12.

Mindent felülírt az élet

Édesanyám a rák betegségével tünetmentes volt két évig.
Sajnos el kellett adnunk a szülői házat, hogy a húgom, és a
családja, talpra tudjon állni. Így lett újra saját lakása a többet
kapott örökségéből, mint ami megjárt volna neki. De ez már
teljesen mindegy, így se, meg úgy se, tart össze a maradék
család. Húgom részről megvolt a pillanatnyi mézesmadzag
húzás, aztán szép lassan eltávolodtak. Ketten maradtunk

anyámmal, és sehogyse tudtuk megszokni 2019-től a komlói életet, ahol kopár minden, nincs egy árva fa és fű se, csak betonrengeteg.

Egyedül Vendi maradt meg nekem, akivel legalább dolgoztunk, és beszélgettünk. Amíg ő velem volt, enyhítette lelkifájdalmamat szülőfalum iránt.

Vendi, olyan jó lenne, ha még itt lennél velem.

Vendivel rengeteget írtunk, mert kedvet adott az íráshoz. Ha most visszanézne rám, szomorúan venné észre, hogy keveset írok. Egyedül ő tudna rám hatni, de mióta ő elment, egyre csak nő a bánatom utána. Kilenc és fél év alatt borzasztóan össze lehet nőni, még az éteren keresztül is. Már a hanglejtéseinkből tudtuk, hogy szomorú az egyikőnk, vagy vidám-e. Gyakran megéreztem, hogy beteg szegény, és beigazolódott a megérzésem, amikor felhívott.

Ha valami halaszthatatlan dolgunk akadt, este is beszéltünk.

Mindig mondtam neki, hogy nem zavar, nagyon szerettem hallgatni. Jólesett a lelkemnek, hogy lefekvés előtt még egyszer hallhattam. Feküdj le, sokat dolgoztál ma is, pihenjél, holnap dolgozni méssz, mondta. Vendi, ott leszek holnap kilenckor, és várlak, mondtam. Tudtam, hogy a munkahelyemen is beszélgettünk majd, de lelkem fájt Vendiért. Ettől volt olyan nehéz másnap útra kelni, pedig jó volt kimozdulnom.

Utolsó napjaid

Drága barátom, ha tudtam volna, hogy nem jössz vissza, nem mondom, hogy menjél kórházba. Annyira féltettem, nem is gondoltam arra, hogy meghalsz. Csak szerettem volna, ha nem szenvednél. A szívkatéterezéstől, amit már évekkor ezelőtt meg kellett volna csináltatnod, rettegtél. Pedig lehet, segített volna rajtad, és itt lehetnél velem. Nagyon, nagyon féltél, hogy bent

kell maradnod a kórházban. Tudom azért, mert egyedül te sem boldogulsz idegen helyen. Egy cipőben jártunk, egyikőnk sem tudott kórházban egyedül "meglenni". Sajnos értettem a helyzetedet, világtalanul egyszerűen nehéz, akkor is, ha kétszer, vagy háromszor megmutatták volna merre van a wc, és a fürdő. "Látod, még mindig ezen jár az eszem, pedig már csak emlékeimben élsz!" - zokogom.

Mióta covidos voltál, egyre gyengébb lettél, előfordult az is, hogy nem tudtál enni. Mindig azt mondtad, hogy le kell fogyjal, mert túl sok a felesleg rajtad. "Ugyan már Vendi, hiszen mostanában alig eszel!" - válaszoltam keserűn neki. De három nap után, mintha elvágták volna a rosszulléteidet, és hálstenek jól érezted magadat. Három, négy órát aludtál, ha tudtál éjszakánként, mondván, félsz hogy meghalsz. Már éjfélkor odaültél a számítógéphez dolgozni.

Sajnos az utolsó héten már feküdni se tudtál, mert annyira fulladtál. A fotelodban töltötted leginkább az időt, féltél aludni, mert hátha meghalsz. Mikor ezt mondtad, majdnem meghasadt a szívem. "Vendi, legalább betakarod magad?" - kérdeztem. "Nem." - válaszolta. Tudtam, hogy azért nem, mert félt, hogy belegabalyodik a takaróba.

Június 10-én azt mondta nekem, hogy úgy érzi, kezd kiszállni belőle a lélek, és olyan távolinak hallja a hangokat. Nagyon megijedtem, de nem mertem sírni (nem szerette, ha sírok). Inkább tereltem a gondolatait, és úgy éreztem, amíg beszélgetünk, minden rendben van.

Június 12-én, az utolsó napodon, még beszélgettünk. Jó volt hallani a hangodat. Olyan volt, mintha búcsúznánk. Én még akkor is kapaszkodtam beléd. Rengeteget sírtunk! "Ne menj el, kérlek, én még nem is láttalak." Azt válaszoltad: "Ott vannak a fényképeid nálad, bármikor láthatsz." Megbeszéltük, hogy ha bent maradsz a kórházban, akkor szerdán hívni foglak.

Én még ilyen tudatosan embert nem láttam felkészülni a halálra, mint őt. Mindent oda adott, mindent elmondott, hogy mit hogyan csináljak, ha már ő nem lesz többé.

Még mindig várlak, számomra felfoghatatlan, hogy örökre vége az életednek.

Drága Vendi, kérlek bocsátsd meg nekem, hogy szépet és hivatalosat, nem tudok írni. Nélküled nem vagyok senki. Csak ketten értünk egyet, ahogy mondani szoktad.

Teljesen összetörtem, amikor megtudtam, hogy meghaltál. Szerettem volna ott lenni, és soha nem engedni téged el. Azon a napon, amikor örökre lehunyta jószágos szemedet, 2023. június 13-án, akkor én is meghaltam veled. Zokogva kérlek drága Vendi, gyere vissza hozzám. Napokig nem bírtam enni, visszatértek a túlmozgásaim. Képtelen vagyok elviselni a hiányodat. Ha írok hozzád, pillanatnyilag nyugtat, de semmi több. Most már úgy, ahogy képes vagyok aludni, ha azt képzelem, hogy a lélek útján jössz felém. Már örökre szeretett szüleiddel, és ikertestvéreddel vagy, akik szeretve vigyáznak reád. Amíg én élek, te velem maradsz szívem bársonyos szobájában.

2023. június 20.

Nem adhatod már vissza

Olyan nehéz reggel
könnyes szemek
nélkül ébredni.
Elhitetni, hogy
nincsen semmi baj.
Közben mély fájdalom
nyomja a szívemet.
Sok mindent
megéltem már,
több rosszat, mint jót.
Nem kívánok már élni.
Istenem, elvetted a
maradék örömömet,

azt a kis szépet
is az életemből,
aki nekem a
mindent jelentette.
Hirtelen magadhoz
szólítottad a
lelki barátomat.
Úgy fáj, szaggatja
lelkemet a hiánya.
Istenem, sajnós
nem adhatod már
vissza nekem.
Kérlek vigyél el utána.
Úgy sincsen értelme
bánattal teli életemnek.

2023. augusztus 20.

Miért vetted el?

Uram miért,
miért vetted
el tőlem?
Miért voltál
ilyen kegyetlen velem?
Ekkora kínzó csapást
hogyan mérhettél reám?
Mindig tehozzád
imádkoztam érte,
megannyi igaz

könnyemet láthattad
érte hullatnom.
Fel nem foghatom,
mi rosszat tettem?
Maró bánatomat
hogyan tudjam elviselni?
Olyan, mintha
meghaltam volna vele.
Elvetted a leghűségesebb
barátomat, aki mutatott
egy szebb világot.
Soha nem engedett el,
mert érezte, hogy
nagyon ragaszkodom hozzá.
Sajnos az élet sanyarú,
és kegyetlen.
A kettőnk világát elvetted!
Szüntelen, bolyongva,
kesergek összetörve teutánad.
2023. június 22.

Megjegyzés: Drága Vendi, nem tudlak feledni!

A mennyek kapujában

Olyan üres lett
az életem nélküled.
Mióta meghaltál,
csak vánszorog az
idő lomhán.
Téged kereslek
mindenhol.

Jobb szeretnék
ülni egy sarokban,
könnyeimet senki
se lássa.
Szeretném, ha a menny
és a föld között
nem lenne
fényévnyi távolság.
Elmennék eléd a
mennyei kapujáig,
hogy megérintselek,
aztán örökre elbújnék
valahol, hogy újra
és újra lássalak.
Így könnyebb lenne
elviselnem a fájón
égő hiányodat.

2023. június 17.

Megjegyzés: Drága barátom halálának negyedik napján.

Nincs megnyugvásom

Drága Vendi!

Én nem tudok nélküled lenni. Egyfolytában te jársz az
eszemben, megszakad érted a szívem. A harmadik
halottam vagy, akit soha nem tudok elengedni.
Emlékszel, amikor annyiszor fel akartál készíteni, ha
majd nem leszel. Soha nem sikerült végig mondanod,
mert szívemből "ordítottam". Hiszen még a tudata is úgy

fájt, hogy egyszer örökre elméssz. Örökké a sírásom szakított félbe, és megkértelek, hogy adj még nekem pár évet. "Nincsen szándékomba még elmennem, majd, ha szólítanak, akkor muszáj lesz!" - válaszoltad. "Remélem az még nagyon soká lesz, drága Vendi!" - mondtam. Mindig azt mondtad, ha valaki meghal, attól még ugyanúgy kel fel, és nyugszik le a nap, a Duna is úgy folyik, mint eddig. Szerinted nem változik semmi. Ez így van, a mindennapos dolgok nem változnak. Te azt mondtad, egy idő után mindenki elfeled majd. Látod? Ez nem igaz! Örökké tartó, maró hiányodat nem tudom eltakarni, könnyeim patakként mossák arcomat. Hiába próbálom elrejtetni könnyeimet, már képtelen vagyok rá. Egyszerűen hagyom magam, hogy rabul ejtsen a hiányod utáni fájdalmam, amit nem lehet összehasonlítani avval a hiányoddal, amikor még éltél, mert akkor itt voltál nekem, naponta kétszer hallhattam a hangodat a skype segítségével. Nagyon szerettem a veled eltöltött időt.

Annyiszor elképzeltem, hogy egyszer majd megölelhetlek. Sajnos ez sem jött össze soha. Számtalanszor eszembe jutott ez a találkozás, de a búcsúzás biztosan könnyekbe fulladt volna. Látod, most is sírok. Már nem tudok olyan felhőtlenül sétálni Pécsen se, mint amikor éltél. Erős támaszom voltál nekem, és mindig kapaszkodtam beléd. Vendi olyan voltál nekem, mint a legdrágább családtagom, törődtél velem, és nagyon ragaszkodtam hozzád.

Úgy szeretnék újra "veled lenni", és hallgatni az átható történeteidet, melyet olyan átéléssel meséltél, hogy azokat láttam magam előtt képekben.

Egyszerűen felfoghatatlan számomra, hogy elveszítettelek, olyan, mintha kitepték volna a szívemet,

lelkemet. Semmiben nem találok megnyugvást, csak ha beletemetkezek verseidbe, és prózáidba. Sokszor eszembe jutnak mondásaid is. Az írásaidat mindig nagyra becsültem, ezt jól tudod, de most számomra felbecsülhetetlen értéke lett, mert minden verseidben és prózáidban ott vagy benne. Csak tudni kell a sorok között olvasni, ezt szoktad mondani.

Éltetni szeretnék még. Az írásaid, és az örökül hagyott újságodat, amelyet tovább folytatja Véghely Józsi bácsi. Csak már nem vagy itt, hogy kedvet, és lendületet adj nekem. Drága Vendi, te voltál az éltető rugóm, de nélküled már nem vagyok ugyanaz. Csak ketten értünk egyet. Elveszítettem a jobbik felemet, aki te voltál.

Odaveszett az a felülmérhetetlen örömöm és nyugalmam, amit nyújtottál, amíg hallgattalak. Bármilyen nehéz nélküled most nekem, meg kell mutassam, milyen csodálatos ember, és költő voltál. Nem szabad, hogy elveszél, és a földnek martaléka legyél. A nevednek: Szegzárdi Nagy Vendelnek, fenn kell maradnia, hogy az elkövetkező nemzedék is megismerhessen.

2023. július 20.

Megjegyzés: egy hónapja a temetésed után.

Árva lettem

Annyira szenvedek
fájón égő hiányodtól,
nélküled árva lettem
e szomorú világban.
Többé már nem tudok
olyan lenni, mint régen,
drága barátom.

Kemény bánat ül a szívemen,
mióta a fekete, átkozott halál
elvett tőlem.
Bolyongva kereslek szüntelenül.
Úgy szeretnék látni,
és egyfolytában
téged hallgatni.
Könyörögve kérlek,
vigyél el innen
engemet is magaddal.
Nem maradt semmi
örömöm ezen a
kietlen földön Nélküled.
2023. július 05.

Megjegyzés: Drága Vendi barátomnak! Már három hete nem
dobog az arany szíve.

Semmi sem állandó

Nem igaz, hogy
az élet szép.
Inkább kegyetlen,
akár a mostani
nagy viharok,
melyek percek
alatt letarolják
az éves termést
a gazdag földekről.
Az öröm, és a
jókedv, az csak

pillanatnyi érzés,
hamarvást elmúlik.
Semmi sem marad állandó,
csak gyászba borult
lelkemnek kínzó fájdalma,
az tart örökké.
Mert elveszítettem
drága költő barátomat.
Azóta szívemnek
nincsen nyugalma.

2023. június 31.

Megjegyzés: Drága Barátomnak, aki már másfél hónapja
nem él. Nagyon – nagyon hiányzol.

Lélekfonal

Örök barátom emlékére

Hiszem, és érzem,
itt vagy velem.
Ugyanúgy fogom
két kezedet a
lélek útján.
Számomra elviselhetetlen,
hogy nem létezel már,
szükségem van rád,
mint amikor még éltél.
Nem tudok nélküled lenni.
Szomorú szívemnek és lelkemnek,
verseid adnak némi vigaszt.

Mindennap zokogva
arra kérlek:
álomban hadd lássalak,
hamár nem hallhatom
többé bársonyos hangodat.
Ha pillanatra látlak is,
könnyes szemmel azt suttogom:
bárcsak örökké tartana
gyönyörű álmom.
Tudom, erős a lélekfonal,
ami kettőnk lelke közt
csomóra van kötve, hogy
el ne szakadjon soha.
Örökké velem vagy
szívemnek bársonyos
szobájában.
2024. február 19.

Mély fájdalom a hiányod

Vannak napok, amikor
semmi se jó.
Csak rád gondolok
egyfolytában, bolyongok és
bolyongok, pedig tudom,
egy éve lassan annak, hogy
koporsódat dübörögve
leengedték a sírgödörbe.
Távolabb kerültél tőlem
minden egyes lapátnyi
fekete földdel,

amely dörömbölve esett
koporsód tetejére.
Szívemben hordozlak,
s könnyeim mindig
hullanak érted.
Kegyetlen a sors Barátom!
A jó Isten nem tudta
milyen árva leszek,
ha te többé nem leszel.
Számomra megváltozott
a világ.
Mély lett a bánatom,
ami folyton nyomja
megfáradt szívemet.
Ha bebarangolnám
az összes erdőt a világon,
akkor is ezt érezném
a lelke mélyén.
Nincsen a napnak
egyetlen pillanata sem,
hogy ne marna
a fájó hiányod
örök lelki barátom.

2024. május 29.

Az én csodám Te voltál

Valahányszor rád gondolok, könny szökik a szemembe.
Annyira hiányzol drága Vendi, hogy erre nincs helyes
kifejezés. Szörnyű ez a magány, amit érzek, mióta

örökre elmentél. Nem is tudom, hogy lehet ezt a nagy fájdalmat elcsitítani magamban, olyan mintha ólom cipőben járnának a napok, hetek, és a hónapok. Elvesztem mióta nem vagy velem. Túl nagy a csend körülöttem, hiányzik hangodnak bársonya. Mély lelki fájdalommon nem segít semmi sem. Megőrjít a csend, próbáltam rádiózni, hogy ne mindig feléd vezessenek gondolataim. Ez sem jött be, mert ugye nem irodalmi, néha el is vesztettem a fonalat, mert újra és újra az eszem hozzád vezetett. Valamelyest a hangoskönyvek kötnek le, de csak arra az időre amíg hallgatom. Azért írok hozzád még akkor is, ha az élők hülyének is néznek, az sem érdekel. Mert mindig azt mondtad, jobban ismerlek már, mint a saját tenyeremet. Ez nagyon jól esett nekem, drága Vendi, és köszönöm. Az örömet sohasem feledem, pedig már tíz éve is lehetett annak.

Sokan nem értették, miért félek egyedül járni a járókerettel. Neked is elmondtam, és sokat beszélgettünk róla. Azt mondtad nekem, gondold azt minden lépésnél, hogy ott vagyok veled a szívedben, és akkor nem félsz többé. Egyszer összeszedtem minden bátorságomat, és kísértél a kerettel a nappaliba. Velem voltál akkor is a szívemben. Azt hiszem, ez már örökre így marad drága barátom.

Lehet a lelki fájdalom teszi ezt velem, amit érzek elvesztésed miatt, vagy a muszáj, (a nagy Úr, ahogy mondanád) az készítetett rá. A minap ismét elromlott az elektromos tolókosim. Három napja járok a lakásban, a mechanikus tolókosit tudod mennyire utálom. Abban csak szenvedtem már két napja, nagyon fáj benne a lábam az állandó erőltetéstől, mert lábbal hajtottam magam. Erre anya megkérdezte tőlem, mi lenne, ha

kiszállnál a tolókocsiból, és kereteznél? Hát jó,
egyezttem bele, és meg is próbáltam. Azóta csak járok,
és nagyon jól esik, ez nem csoda, csupán hosszú évek
gyakorlása édesanyámmal.

A csoda, az csak te voltál nekem Vendi, aki sajnos már
csak szívemben él.

2023. augusztus 13.

Megjegyzés: ma van két hónapja annak, hogy
meghaltál.

Soha nem engedlek el
Barátom

Mielőtt az ünnep
kinyitja kapuját,
tudom az angyalok
már közel járnak.
Szétterítik fehér szárnyaikat,
látatlanul hozzám bújnak,
megértik zokogó, gyenge
szívemből feltörő könnyeimet.

Drága Vendi, elviselhetetlenül
hiányzol nekem.
Szívemnek minden
szeretetével elhiszem,
hogy most is velem vagy.
Képzeletemben megölellek,
s soha többé nem engedlek el,
mert nélküled olyan
keserves minden.
Rám tör a félelem,
hogy egy másik
dimenzióba költöztél.
De szeretném azt hinni,
hogy hallasz engem.
Bársonyos hangodnak elvesztése
összezúzta lelkemet.
A lélek útján néha
ugyanúgy láthatlak,
mint azelőtt, amikor
még élt az én
lelki barátom.
Soha nem engedlek el.
Szívemnek ez ad
egy kis vigaszt.
2024. január 03.

Mindent eltompít
a fájó lelkem

Életem során
már sokat írtam.
Most mégis nehezen
veszem a tollat kezembe,
nincs már kinek írhatnék
szelíd szavaimmal.
Kedvességét kis ideig
érezhettem, és
ölelhettem át
a lélek útján
szívem örök melegével.
Mintha kiégett, és
elfáradt volna az
örömteli szívem.
Szemem sem látja
olyan szépnek az
égszínkék eget,
mint régen.
Az őszi fának
lombkoronái,
csodás színeket
öltöttek magukra.
Sajnos mára mindezt
eltompítja a szüntelenül
fájó lelke.
2023. szeptember 08.

Könnyek nélkül

Kegyetlen és
sivár lett az
életem nélküled,

mióta elmentél.
Azóta csak jön,
jön a fekete halál,
és elvisz egy-egy
ismerőst a gyötrellemmel
teli hintaján.
Könnyet ejteni már
nem tudok értetek.
Csak egy percre
gondolatban megállok,
és rátok emlékezem.
Már nem szégyellem
a könny nélküli búcsúzásom,
hiszen túl mély,
és fájón megrázó,
amit magad után
hagytál, örök
lelki barátom.
Az az őrijtó,
feszítő, dübörgő
hiányodnak érzése
szívemet, lelkemet
összezúzza.

2024. augusztus 25.

Senki sem pótolhat téged Barátom

Vannak napok, amikor beleőrülök, hogy elveszítettelek. Szívem összeszorul, ég a hiányodtól, testem egészét rázza a zokogás. Egyszerűen képtelen vagyok feledni téged. Bolyongva kereslek, de már mindhiába. Gyakran előfordul, hogy az utcán beszélgetek, és arra a néhány percre örömet érzek. Aztán elköszönnek, egyedül maradok a bánatomban, és úgy szenvedek, mint a láncra vert kutya. Érzem, hogy velem vagy a gondolataimban, talán mert ezt szeretném érezni. Néha az álmomat nem akarom feledni, mert rólad álmodtam. Valahányszor arra gondolok, hogy jó lenne valakit találni, akivel beszélgethetnék, de a következő pillanatban rámtör a keserves sírás, és halkán suttogom magamban: a helyedbe nem léphet senki se. Tudom, hogy csak emlékedet őrizhetem, de képtelen vagyok új barátságot kötni.

A hatvanadik születésnapodon, amit már együtt ünnepelhettem veled a számítógépen keresztül, elmondtad nekem, attól féltél, hogy talán meg se éled a kerek évfordulódat, mert nagyon beteg voltál az évek során. Nagyon meghatódtam akkor, és Vendi azt mondta, hogy ne sírjak, inkább örüljek vele. Fél év sem telt el, hogy ismertem, és szívembe zártam, mert annyira ragaszkodtam hozzá. Amikor skypoltunk, akkor rohant az idő, és nagy volt örömöm. Olyan volt nekem, mint a

legdrágább családtagom, akivel mélyen el tudtunk beszélgetni. Amit mindig tiszteltem és becsültem benned, hogy elfogadtad a segítségemet. Köszönöm neked drága Vendi. Az egészséges embereknek eszük ágába se volt rám bízni munkát.

Mindig azt mondta, ketten érünk egyet. Te vagy az én szemem, ezt gyakran mondogattad. Sajnos Vendi nem látott, de én ezt soha nem éreztem. Sokkal jobban látta a dolgokat, mint aki lát. Ő elmondta mit szeretne megcsinálni, és ketten meg is valósítottuk. Vendi mindig figyelt rám, ha sokáig nem küldtem neki verset vagy novellát, akkor rákérdezett: nem írtál mostanában?

Nincs ihletem Vendi. - válaszoltam és addig beszélgettünk, míg egy mondatból megfogalmazódott bennem egy vers, vagy egy novella.

Én ilyen keserves, gyászos hangulatban még soha nem voltam. Annyira hiányzol Drága Vendi. Sok sok évet töltünk el együtt, és rengeteget kaptam tőled lelkiekben.

2023. október 12,

Megjegyzés: szeptember 27-én voltam nálad a temetőben

Temető csendjében

összetört szívem

Ha nálad vagyok
a temetőben,
fejfádnál állok.
Bánat helyett
pillanatnyi öröm
dobogtatja meg
a fájdalomtól
meghasadt szívemet,

mert itt vagyok veled.
Lelkembe visszatér
a mély nyugalom,
mert érzem
a közelségedet.
Tudom, hogy egy másik
dimenzióba költöztél,
de nekem mindig
itt maradsz a szívemben,
és úgy vigyázok RÁD,
mintha még élnél,
mert képtelen vagyok
elengedni téged
drága barátom.
Az idő kegyetlenül rohan,
ismét búcsúznom kell,
zokogva végigsimítom
a hideg márványlapot.
Lassan elindulok,
de nehéz lépteim
mindig visszavisznek
a kriptádhoz.
Nyugodj békében
egyetlen barátom -
suttogom.
2023. szeptember 28,

Megjegyzés: Megható érzés, amikor drága Barátom sírjánál járok.

Az irodalom útján

Közel kilenc és fél évig ismerhettem Szegzárdi Nagy Vendelt, költő lelki barátomat. Az éteren keresztül találkoztunk, és terelt az irodalom útjára. Abba a szép

világba, (ahogy neveztem) ahol csak a szellemünk számít, és mellette eltörpült a fizikai állapotunk. Vendi volt az első költő, és az utolsó is, akit 'személyesen' ismerhettem a hangja alapján. Személyében egy végtelenül kedves, barátságos, és tisztelettudó embert ismerhettem meg. Nem kellett évek és hónapok, hogy elfogadjam, sőt előre figyelmeztettem, hogy ne ijedjen meg a hangomtól, mert kicsikét nehezen beszélek. Egy este váratlanul felhívott skypon. Kicsit izgatott voltam, és egyben boldog is. Annyira közvetlen és bársonyos, csendes hangja volt. Azt mondta, hogy jól megért, és én nagyon örültem neki. Ezután felszabadultan beszélgettünk naponta kétszer. Nagyon szerettem a társaságát. Ha elromlott a gépe, az pokol volt számomra, mert rettenetesen aggódtam érte mindig. Később megfogalmazódott bennem, hogy olyan nekem, mint a legdrágább családtagom, mert úgy törődött velem, ahogy az édesanyám. Ő egy nagyon érzékeny lelkületű, szerény ember volt, ezt egykor még kék szeme is tükrözte. Sajnos én már nem láthattam képen sem, mert a kegyetlen vakság mindkét szemét lezárta. Verseit és novelláit mind érdeklődéssel olvastam, és ha valamelyiket kereste, csak mondott belőle egy mondatot, kis idő múlva megtaláltam a keresett írását. Fantasztikus agya volt, a legrégebbi írásai is eszébe jutottak. Vendi csodálatos, és nagyszerű ember volt, aki nagyon sokáig dolgozott az irodalomban. Állandóan alkotott, és mindig kitalált magának új versformákat. Ezt azért alkalmazta, hogy ne ejtsen hibát írásaiban a kis- és nagybetűk miatt. Írt ő egymondatos verset is, ami nagyon találó volt. Nemlátóként nagyon precíz ember volt, ha nem vette észre hibáját, elszomorodott. Ő nem látott, de sokkal jobban látta a dolgokat, mint aki lát.

Ha valaki kért tőle egy verset, nem azt mondta, hogy nincsen, hanem azt, hogy holnap küldöm. Elszánt emberként mindig dolgozott, akkor is, ha egy kicsit rosszkodott a számítógépe. Ezt a kitartó szorgalmát nagyon jó volt tőle látnom. „Küzdök, mint a gepárd” - mindig ezt mondogatta.

Vendi egyszerűen, és érthetően írta verseit, és prózáit. Ha elmeséltek neki egy festményt, azt ő a lelkével átérezte, és csodálatosan megírta versben.

Azt nagyon sajnálom, hogy az alkotásai alapján nem tudtak rátalálni az erre elhívatottak. Életében még örülhetett volna az esetleges kitüntetésének, nagyon jól tett volna szomorú lelkének.

Amikor én hozzákerültem, akkor már kezdtek kihunyni belőlem az ünnepi fények. Nem írtam ünnepről szóló verseket. Először azt mondta nekem, hogy mindenről tudni kell írni. Néha azt mondtam neki: "Te vagy az én költőm." Egyben csodálatos tanárom is volt, aki megmutatta nekem, hogy az ünnep ott lakozik bennem. Csak ki kell várni, még újra felszínre kerül. Mindig igaza volt. Egy hónap múlva karácsonyra már írtam is neki ünnepi verset. Milyen szép, és felejthetetlen éveket töltünk el együtt.

Csodáltam, hogy minden témára van verse, úgy, mint halottak napjára, mikulásra, karácsonyra, húsvétra, a történelmi eseményekre is. Ha kedve úgy tartotta, írt még újat is. Megőrzöm a hagyományokat, amit tanítottál nekem, és soha nem feledem.

Amit pedig sohasem feledett el, az neveltetéséből adódott: a névnapok, és a születésnapok köszöntése, amit minden nap kellő odafigyeléssel végigcsináltunk a facebook oldalán.

Végezetül csak annyit írnék, hogy Vendi egy igazi gyöngyszem volt nekem. Örökre a szívemben élsz tovább drága barátom.

2023. november 13.

Megjegyzés: öt hónapja nem élsz már, és megszakad érted a szívem Drága Barátom.

Elveszek nélküled

Egy perc alatt
eszembe jut
mérhetetlen bánatom.

Bárhol vagyok,
fájó könnyeim
záporként hullnak
arcomra.

Azt, hogy mennyire
hiányzol nekem,

mióta elmentél,
csak én érezhetem,
senki más.
Sokszor aludni
sem mertél, mert
annyira féltél
a haláltól.
Az könnyörtelenül,
hirtelen magával
ragadott egy kedd
délelőtti napon.
Vérzik a szívem érted,
örök, lelki barátom,
hiszen olyan sokat
terveztél még.
Szeretted volna
befejezni könyveidet.
Az írás éltetett téged.
Mindent jó volt veled
együtt távolról átélni.
Szükségem van rád
még így is, hogy
átköltöztél egy másik
dimenzióba.
Egyedül te voltál, aki
sérülten is elfogadott.
Éreznem kell, hogy
valahol itt vagy velem,
mert különben
elveszek nélküled.
2024. július 20.

Mindig itt vagy a szívemben

Legalább álmomban

szeretnélek újra látni,
de te ott sem jössz
már felém.
Megőrülök a hiányodtól,
szívemet szétfeszíti a
nehéz fájdalom.
Egyszerűen nem
tudom elviselni,
hogyan elmentél.
Sajnos onnan
már nem jöhetsz
vissza soha.
Könnyeim gyakran
hullanak az én
Aranyszívűmért.
Érzem, a lélekfonalon
keresztül még
fogod a kezemet.
Én figyelek rád mindig,
hinni szeretném, itt vagy
valahol a légtérben.
Sokszor észreveszem,
vezetsz az irodalom útján.
Versem elveszett, te
fehér lepke formájában
köröttem kétszer szálltál,
s mély nyugalmat
árasztottál felém.
Szórol szóra
újra írtam versemet,
ami eddig soha
sem sikerült.
2024. június 24.

Megjegyzés: Igazán megtörtént velem egy júniusi délutánon a számítógépemnél ülve. A versemet valószínűleg nem mentettem le.

Elveszett kettőnk szép világa

Drága Vendi! Te voltál az én csodám, mutattál egy szép világot, hol csak a szellemünk számított, a fizikai testünk eltörpül mellette. Te voltál, aki feltétel nélkül elfogadott, és megbízott bennem. Az, hogy veled lehettem, és veled dolgozhattam, örömet adott nekem. Mindig felnéztem rád, és büszke voltam reád. Rengeteg tudást, és élményt adtál nekem, akkor éltem igazán, amikor a tenni akarásoddal lendületben tartottál. Nekem te soha nem voltál vak, mert sokkal jobban átláttad a dolgokat, mint mi látók. Köszönöm, hogy vigyáztál rám, és hogy velem voltál, amikor csak lehetett. Mindig értelmet adtál az aznapi munkánknak, kedves, és humoros voltál. Imádtalak naphosszat hallgatni, szerettem az életmeséidet. Éreztem, jót tesz neked, ha beszélsz. Nagyon sokat nevettem, ha viccelődtél velem. Sokszor kérdezted, hogy én miért szeretlek téged hallgatni, mások nem bírják, ha sokat beszél, mondta. Vendi nagyon jó veled lenni, és szerelek hallgatni, mert sok érdekes dolgot osztasz meg velem. Bársonyos hangodat, ha nem hallom valamiért, akkor sírok. S tudta, hogy komolyan beszélek, mert számtalanszor felhívtam a kistelefonomon mielőtt letettük volna a telefont, sírva mondtam neki, nagyon hiányzol Vendi.

Mióta elmentél, nincs megnyugvásom, egyre csak te jársz az eszembe. Visszatekerném az időt, amikor még "velem voltál". Náladnál aranyosabb, és segítőkészebb embert nem ismerek. Sírodnál állva mély nyugalmat érzek, de amint kilépek a temető kapuján, ismét nyugtalan leszek.

Drága lelki barátom, emlékedet szívemben őrzöm, amíg csak élek.

2024. október 20.

Vendelnek nevenapján

